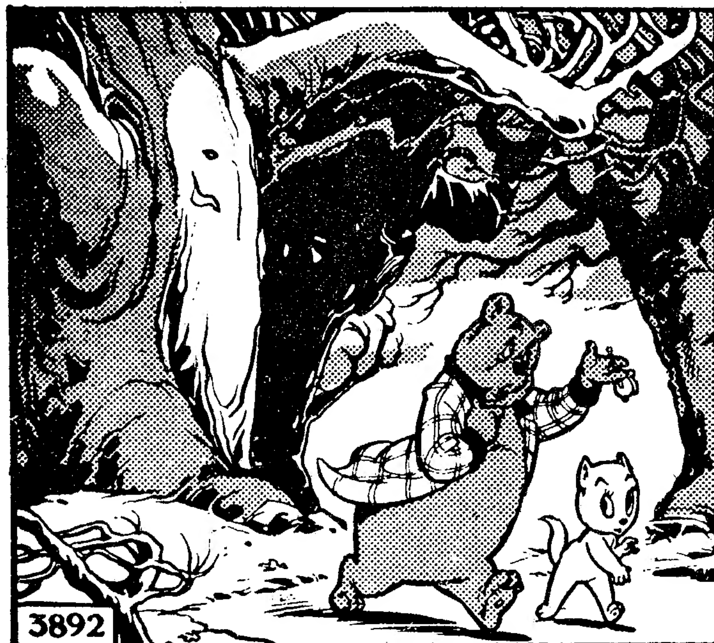
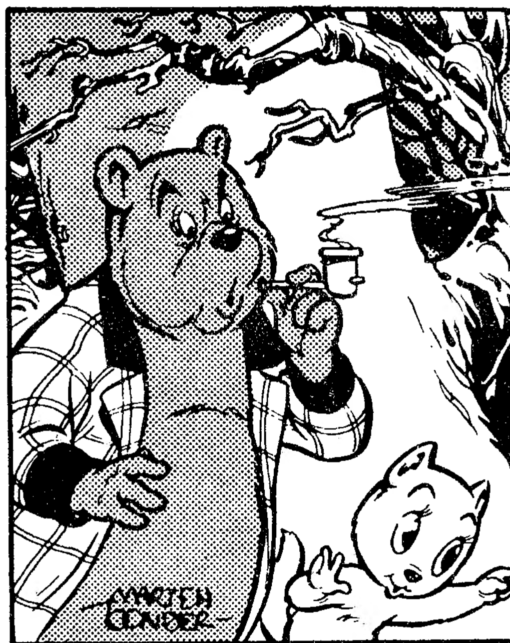
TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3892 Op de laatste dag van het jaar maakten heer Bommel en Tom Poes een wandeling door het Donkere Bomen Bos. Het was een koude ochtend en de wind blies guur en piepend door het kale struweel, terwijl grauwe wolken laag over het land joegen.

„Oudejaar", sprak heer Ollie op peinzende toon. „Een dag van overpeinzingen en inkeer. Hebben wij dit jaar goed besteed, zo vragen wij ons af?

Hebben wij geen dingen gedaan waarover we ons, als heer zijnde, moeten schamen?"

„Hm", zei Tom Poes.

„Om ons heen zien we niets dan wantoestanden en een toenemende verwildering", hernam heer Bommel met verheffing van stem. „Waar moet het heen, denk ik wel eens".

„Kijk daar eens", zei Tom Poes, plotseling stil staande.

„Wat?" vroeg heer Ollie geërgerd. „Je luistert helemaal niet, jonge vriend. Maar zo is de jeugd tegenwoordig. Aandacht voor de woorden van een oudere is er niet meer bij. Wat bedoel je eigenlijk?"

Tom Poes wees naar een open plek in het bos, die voor hen uit zichtbaar was. Het was een nare plek, waar vele zwammen groeiden en waar zwarte kraaien in de bomen krasten. Half in een heuvel gebouwd stond daar een vervallen gebouwtje te trillen in de wind.

„Een hut", zei heer Bommel minachtend. „Wat is daar voor vreemds aan? Alsof ik nog nooit een oud huisje gezien heb! Moet je daarom mijn diepe gedachten onderbreken, jonge vriend?"

„Maar dit is geen gewone hut", zei Tom Poes.

Heer Ollie monsterde het bouwwerkje nog eens, doch toen wendde hij zich schouderophalend af.

„Ik zie niet in, dat het belangrijker is, dan mijn woorden", zei hij koeltjes.

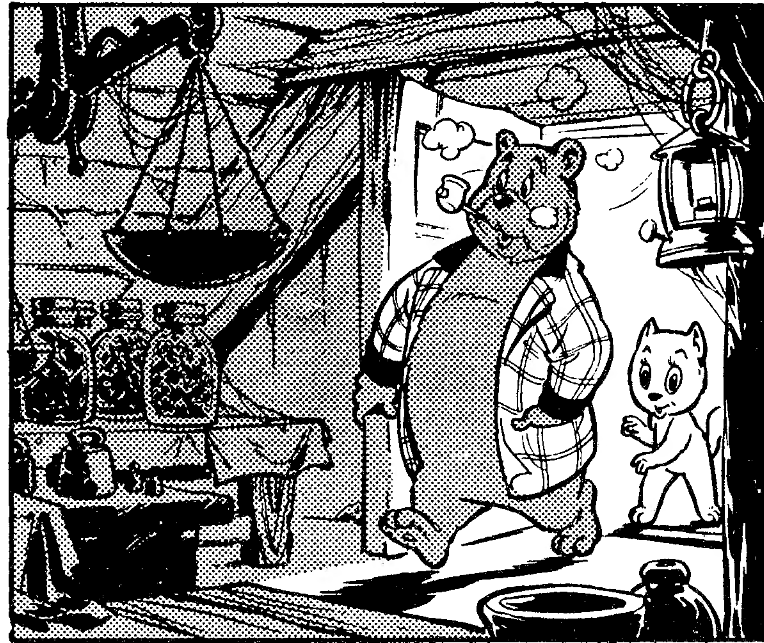
„Ja, maar het is een snoepwinkel!" riep Tom Poes uit.

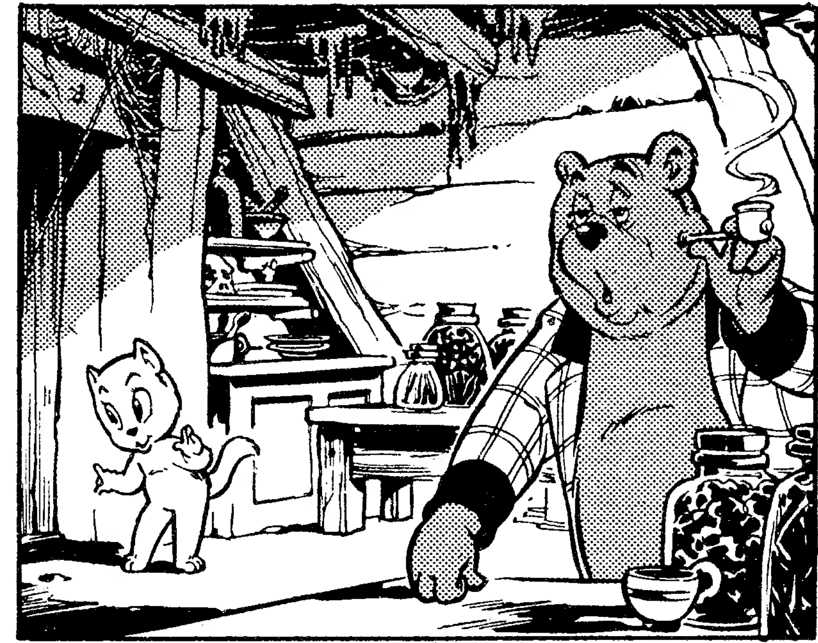
89 03 03

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3893 Heer Bommel onderdrukte een terechtwijzing en liep achter Tom Poes aan naar het bouwvallige huisje. Want hij was toch wel een beetje nieuwsgierig wat dit voor een gebouwtje kon zijn.
„Het is een snoepwinkel, ziet u wel?" zei Tom Poes.
Heer Ollie bracht het gelaat voor de groezelige ruiten, die door stof en spinraggen haast ondoorzichtig waren.
„Stopflessen", sprak hij. „Precies zoals men die in mijn jeugd gebruikte. Eigenaardig, zo midden in het woud. Veel klanten zal deze ondernemer niet trekken..."
„Nee", gaf Tom Poes toe. „Een rare winkel. Zullen we eens naar binnen gaan? Ik heb best trek in toffees".
Heer Bommel aarzelde even.
„Iemand van mijn stand wordt niet graag in een snoepwinkel aangetroffen", prevelde hij. „Maar kom-aan, het is koud en een versnapering doet niemand kwaad".Met deze woorden opende hij de deur en trad, gevolgd door Tom Poes naar binnen. Een belletje klingelde met een dun geluid aan een gebogen ijzerdraad heen en weer, zonder dat er iemand verscheen. De klanten hadden dan ook alle tijd om hun omgeving op te nemen.

„Een donkere, muffe onderneming", zei heer Bommel misprijzend. „Morsig, dat is het woord".
„Ja", zei Tom Poes. „En weet u, wat vreemd is? In die flessen zit alleen maar drop!"
„Vreemd", gaf heer Ollie toe. Maar nu we alleen binnen zijn wil ik wel eens wat wit op zwart proberen".
Na deze woorden klopte hij op de toonbank, waarbij hij krachtig „Volk" riep.
Het bleef stil, maar Tom Poes, die aan een deur luisterde, hoorde binnen duidelijk iemand rondschuifelen...

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3894 Toen er niemand op heer Bommels roepen verscheen begonnen de klanten ongeduldig te worden.
„Een slechte bediening", zei heer Ollie wrevelig. „Geen wonder, dat deze dropnering slecht gaat. Komaan, jonge vriend, we gaan weer eens verder".
„Maar hier achter deze deur is iemand", zei Tom Poes en zonder verder te aarzelen draaide hij de kruk om en stapte het vertrek binnen, dat achter de winkel gelegen was.
Het was een lage ruimte, die grillig verlicht werd door het vuur uit een open haard. Boven de vlammen hing een buitenmodel pot waarin een zwarte brij pruttelde. Een grijsaard was doende het brouwsel rond te roeren, waarbij hij van tijd tot tijd een dik receptenboek raadpleegde. Zware salmiak-wolken onttrokken hem grotendeels aan de waarneming maar het vuur deed zijn brokkelige glimlach goed uitkomen

„Eh... verkoopt u ook drop?" vroeg Tom Poes.
De oude keek geschrokken om.
„Wat moet dat?" snauwde hij. „Alles walmt hier van de drop; mijn winkel kraakt van de drop; ik sta hier te plakken van de drop; de dropwalm komt mij de oren uit en meneer vraagt of ik drop verkoop! Smoesjes! Meneer wil zeker mijn recept afloeren, huh? Weg met jullie!"

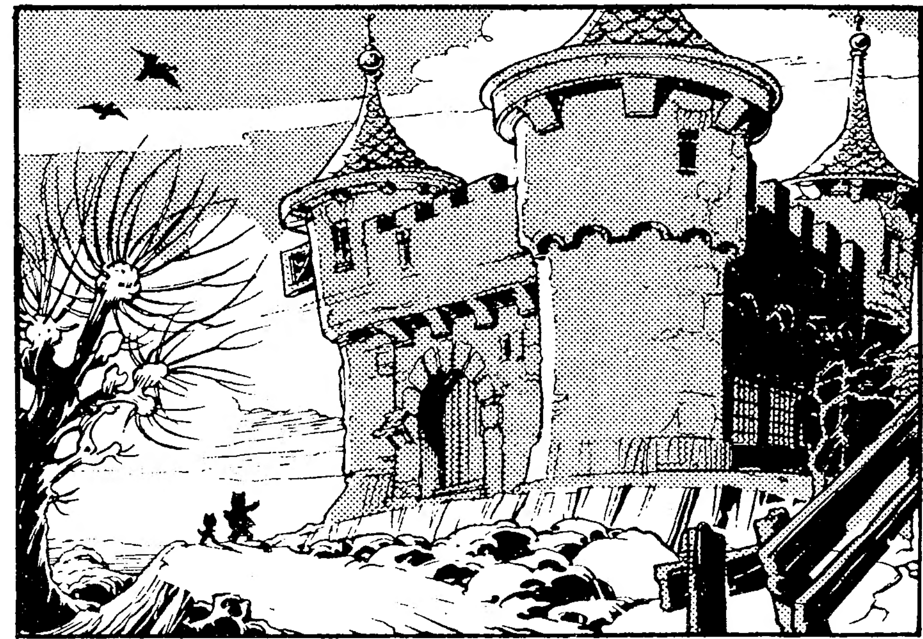
„Bedaar, vriend", zei heer Ollie koel. „Wij wilden slechts een rolletje zoute drop kopen. Maar u stelt geen prijs op eerlijke klandizie, dat is duidelijk".
„Er uit!" kraste de grijsaard. „Ik open pas om zes uur vanavond!"
Met deze woorden trok hij de lepel uit de brij en sprong op zijn klanten af. Nu, die wachtten het druipende bestek niet af, doch verlieten ijlings de winkel.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3895 Heer Bommel en Tom Poes verlieten snel de onvriendelijke snoepwinkel en sloegen de weg naar huis in.

„Het is treurig", sprak heer Ollie. „De onbeleefdheid onder de middenstand neemt hand over hand toe. In mijn jeugd was dat anders. Wanneer ik als knaap een cent drop ging kopen, werd ik met voorkomendheid bediend. Maar nu wordt men de winkel uitgejaagd. Waar moet dat heen? Er zal een tijd komen, dat die winkelier mij zal smeken om een onsje wit op zwart te kopen; let op mijn woorden. Maar dan wijs ik hèm de deur. Ik geen drop meer, als je begrijpt, wat ik bedoel. Bah, de wereld gaat hard achteruit".

„Ach, er zijn ook nog wel aardige lieden", zei Tom Poes.

Heer Ollie dacht enige tijd over deze woorden na en toen verzachtte een glimlach zijn stuurse trekken.

„Ja, gaf hij toe, „dat is waar. Neem nu Joost bijvoorbeeld. Morgen is hij precies twintig jaren bij mij. Twintig jaren van trouwe dienst, jonge vriend nooit een onbeleefd woord; altijd eerbiedig en vol plichtsbetrachting.

„Twintig jaren is een lange tijd om bij u in dienst te zijn", zei Tom Poes bewonderd.

„Ja, zeg dat wel", gaf heer Ollie toe. Toen betrok zijn gelaat.

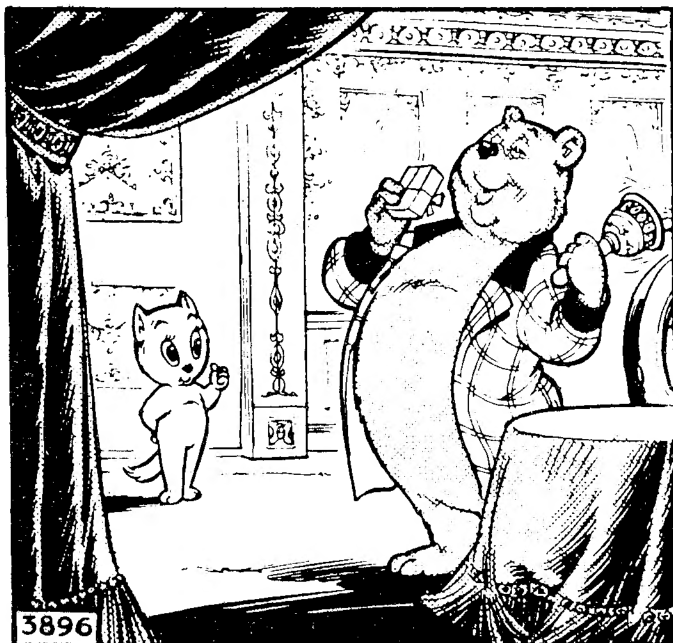
„Wat bedoel je?" vroeg hij argwanend.

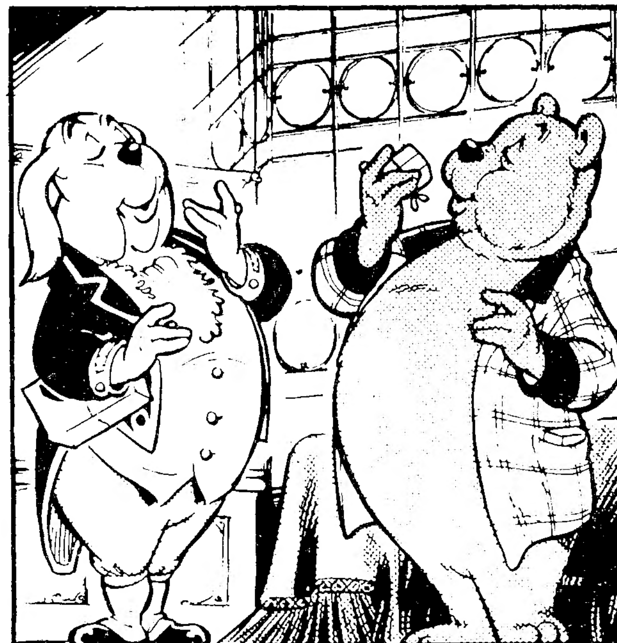
„Ik bedoel, dat u hem wel een cadeautje of zo mag geven" zei Tom Poes haastig.

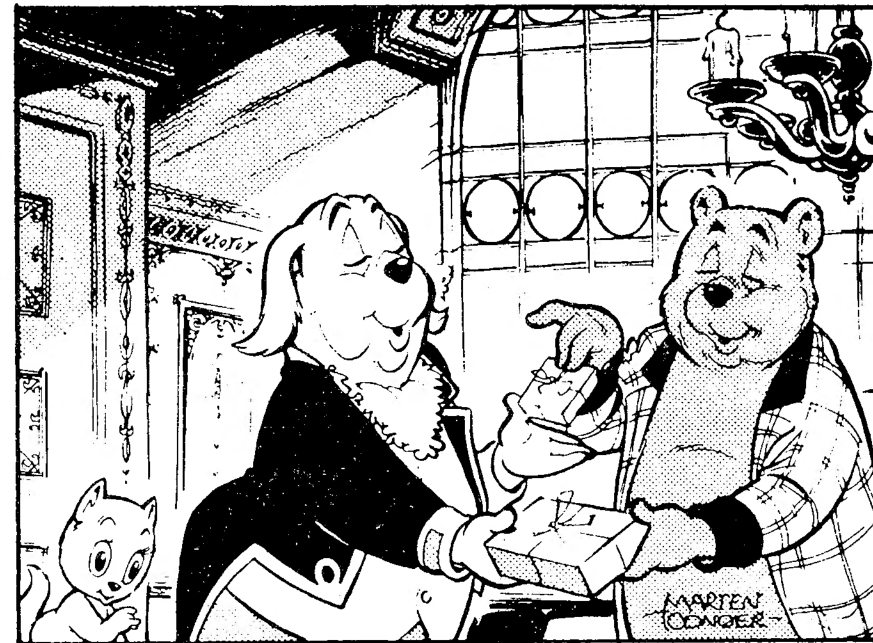
„Laat dat maar aan mij over", hernam heer Bommel koeltjes. „Een heer weet wat hem te doen staat".

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3896 De volgende avond na het eten stelde heer Bommel zich met een feestelijk gelaat in het midden van de kamer op en luidde krachtig de tafelbel. Daarop trok hij een pakje uit de zak en wachtte totdat de bediende Joost verscheen.

„Hebt u gebeld, heer Olivier?" vroeg de knecht.

„Dat heb ik", gaf zijn meester toe. „Het is vandaag twintig jaren geleden, dat je bij mij in dienst trad, Joost. Twintig jaren heb je mij met voorbeeldige ijver en toewijding gediend. Nooit een ongepast woord, nooit..."

„Nooit verslapte mijn ijver", vulde de bediende aan. „Altijd stond ik gereed om uw wensen te voorkomen".

„Wa...wablief?" vroeg heer Ollie betrekkend. „Wat bedoel je, als je begrijpt, wat ik bedoel?"

„Altijd begreep ik wat u bedoelde", vervolgde Joost, „en nooit was mij iets te veel. Maar het was een groot voorrecht om zo lang bij een heer van stand te mogen dienen. Daarom hoop ik, dat u mij toestaat u een klein geschenk aan te bieden". Met deze woorden reikte hij heer Bommel een pakje over.

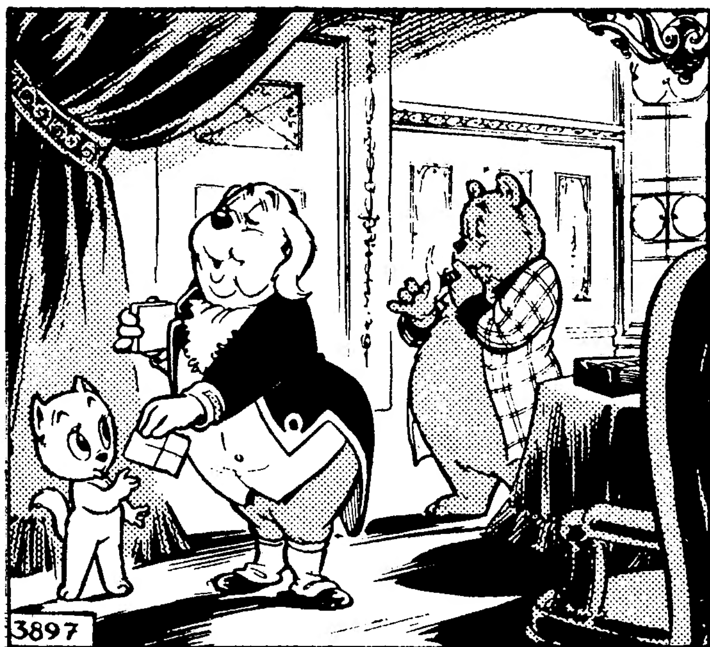
„Maar dat is toch te gek, Joost", sprak deze geroerd. „Kijk, ik heb hier een aandenken voor jou...

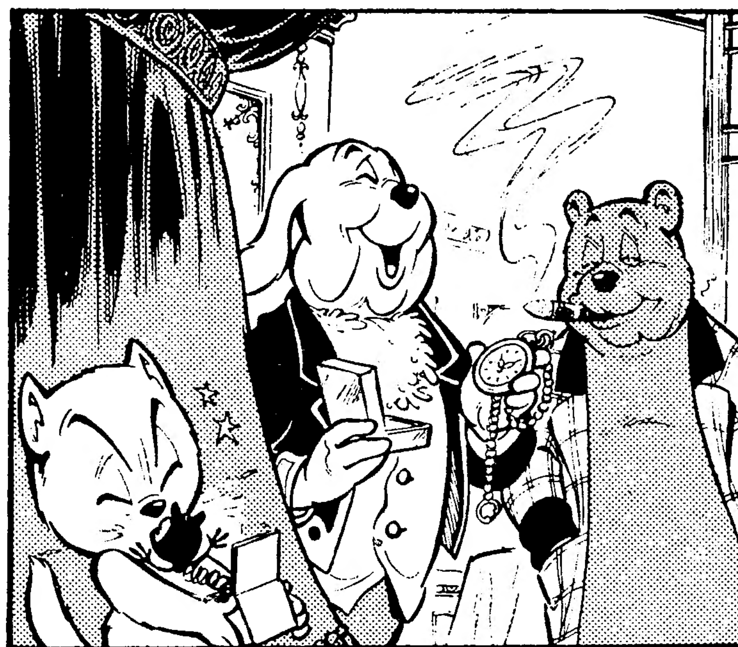
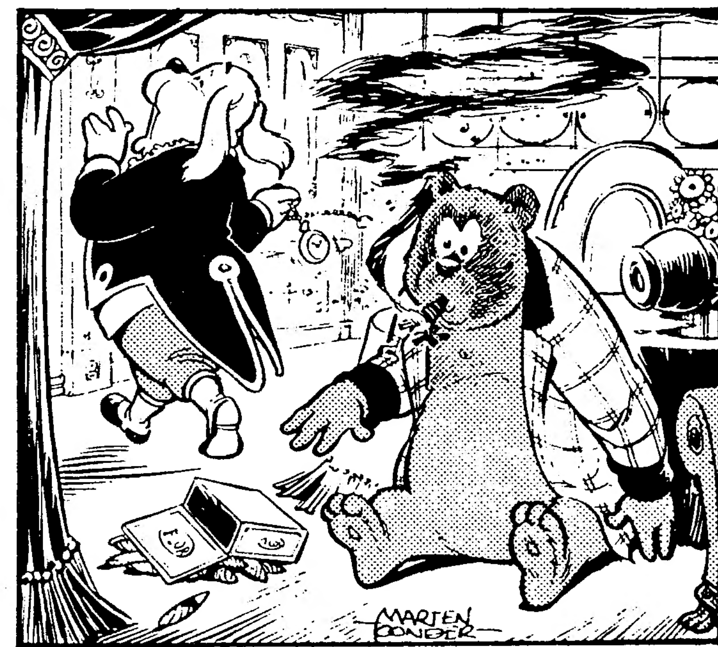
„Een horloge, wed ik, met uw welnemen", zei de knecht.

„Een horloge, ja", hernam heer Ollie verward. „Maar je had mij toch niets hoeven geven? Nee, dat had je niet moeten doen. Maar het bewijst, dat je een fijn gevoel hebt, Joost. Men treft dat tegenwoordig zo zelden aan. Komaan, ik ga gauw kijken wat er in dit pakje zit".

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

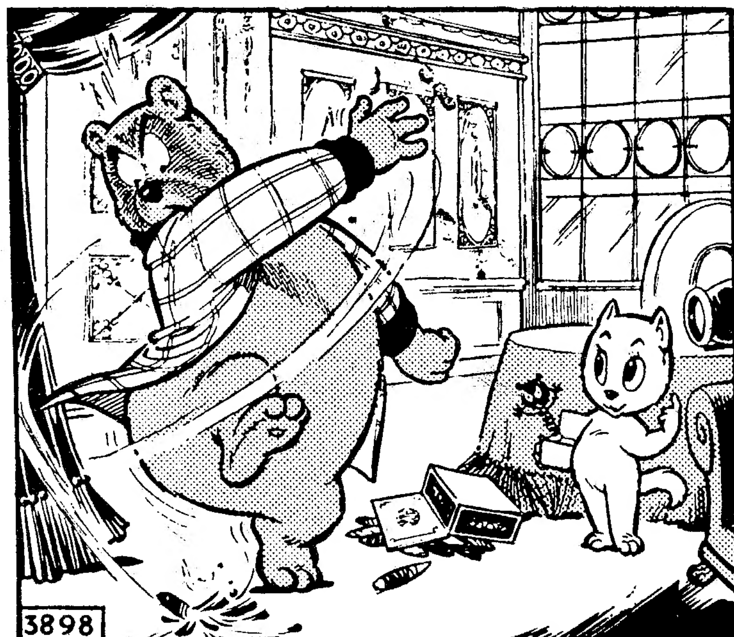

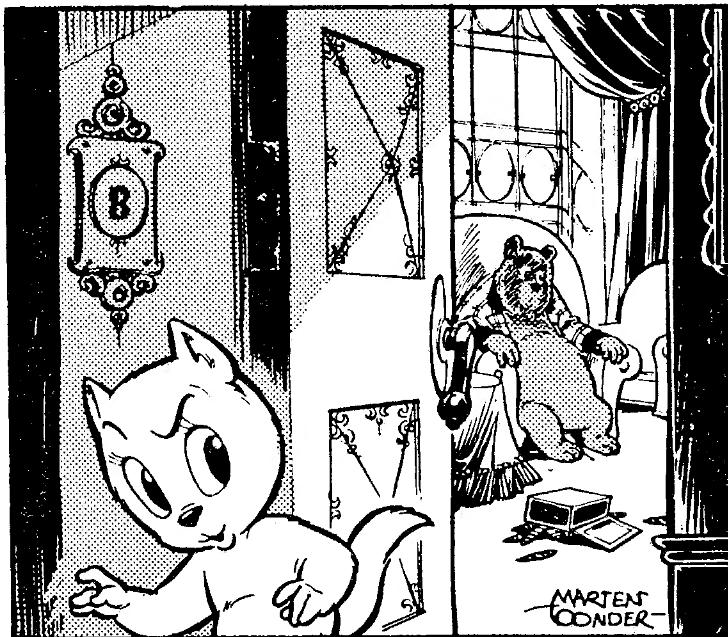
3897 Heer Bommel was wel een beetje ontroerd toen Joost hem ook een geschenk aanbood. Met bevende vingers wikkelde hij het papier er af en bracht zodoende een kistje tevoorschijn.
„Sigaren", sprak hij, werkelijk, dat had je niet moeten doen".
„Ach, waarom mag een eenvoudig bediende zijn meester geen aandenken geven, met uw welnemen?" vroeg de knecht glimlachend. Waarom moet hij het altijd zijn, die een horloge krijgt? Tenslotte was het een voorrecht om twintig jaren bij een heer van stand te mogen dienen, wanneer ik me zo mag uitdrukken. Kijk, hier heb ik ook een kleinigheid voor de jongeheer, als ik zo vrij mag zijn".
„Voor mij?" zei Tom Poes verbaasd. „Dat is aardig van je, Joost!"
Hij maakte de sluiting van het doosje los om te kijken wat er in zat, doch dat hoefde niet meer. Het deksel sprong open en een lelijk zwart kopje, dat aan een veer bevestigd was, schoot omhoog. Het raakte hem precies op de neus — en dat deed wel even pijn, hoor!
„Au!" riep hij boos. „Dat is flauw!"
De bediende barstte in een hartelijk gelach uit.
„Een duiveltje in een doosje, als ik mij zo mag uitdrukken", riep hij. „Haha!"
„Kom, Tom Poes", zei heer Ollie met een milde lach, „je moet tegen een grapje kunnen. Joost bedoelt het goed".

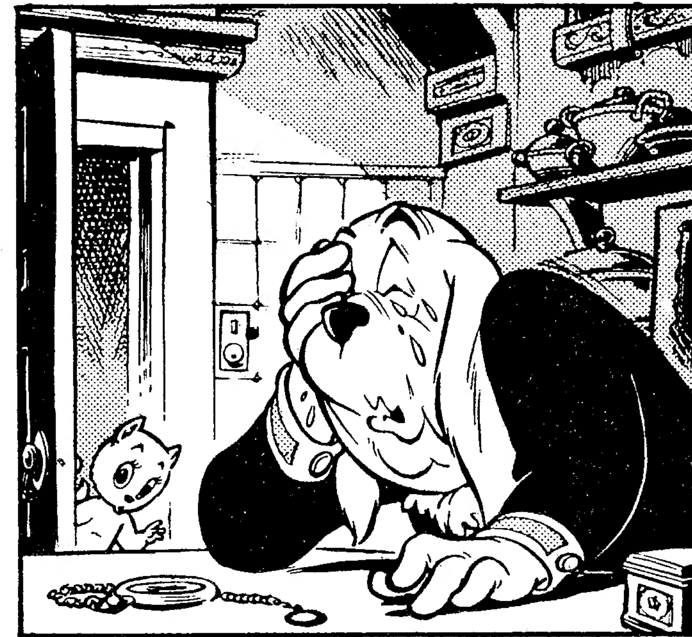
Op dat moment ontplofte de sigaar die hij uit het kistje had opgestoken met een luide knal, zodat hij plotseling zwart en berookt met uitgerafelde kwast in zijn mond zat.
„Hahaha! Een klapsigaar!" riep Joost schaterend uit, terwijl hij snel de kamer verliet. „En nog wel bedankt voor het horloge, Heer Olivier!"

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3898 Heer Bommel rees briesend overeind en wierp de resten van de sigaar met grote kracht tegen de grond.

„D-de onbeschaamdheid!" riep hij uit. „D-de g-groveling! Om mij, zijn werkgever en beschermer, een klapsigaar aan te bieden — en dat na twintig jaren trouwe dienst! Maar ik zal hem, als je begrijpt wat ik bedoel!"

„Kom, heer Ollie", zei Tom Poes, „u moet tegen een grapje kunnen"

„Een grapje?" tierde heer Bommel. „Noem je dat een grapje? Ik...."

Toen viel zijn blik op het doosje, dat Tom Poes van Joost gekregen had. Het duivelkopje zwaaide nog steeds op zijn veer heen en weer en het gezicht daarvan kalmeerde hem.

„Wat is er toch in Joost gevaren?" prevelde hij, terwijl hij zich in een stoel liet zakken. „Wie had dit nu kunnen denken? Waar moet het met de wereld heen, als zelfs deze trouwe bediende..."

Hij zweeg gebroken en Tom Poes, die het allemaal toch ook wel vreemd vond, liep de kamer uit om naar de keuken te gaan.

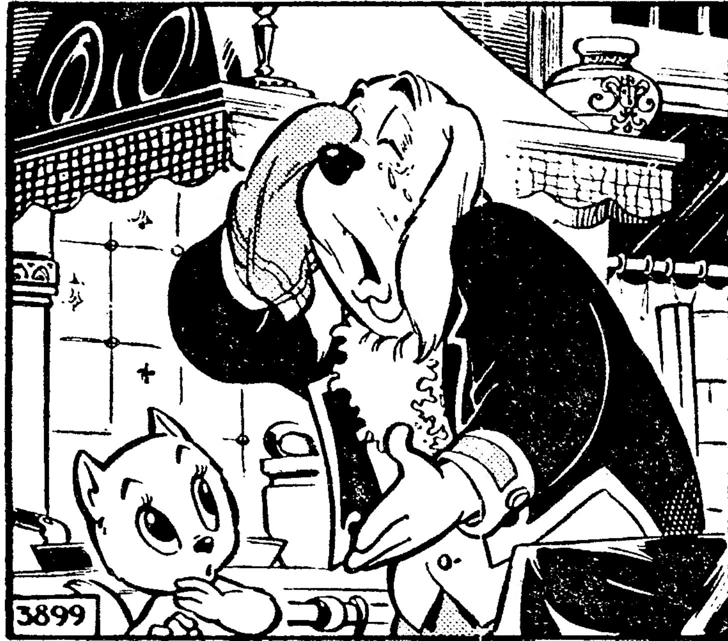
Daar zat Joost. Vóór hem, op de tafel, lag het horloge, dat hij van heer Bommel gekregen had en hij weende zo bitter, dat het akelig was om te zien.

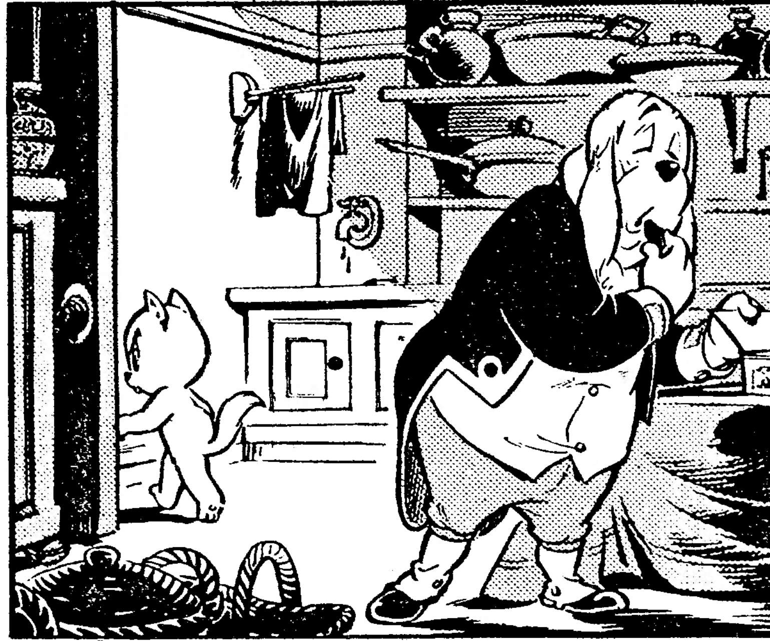
„Joost!" zei Tom Poes ongerust. „Wat is er toch aan de hand? Daarnet had je zo'n pret en nu huil je. Wat is er met je?"

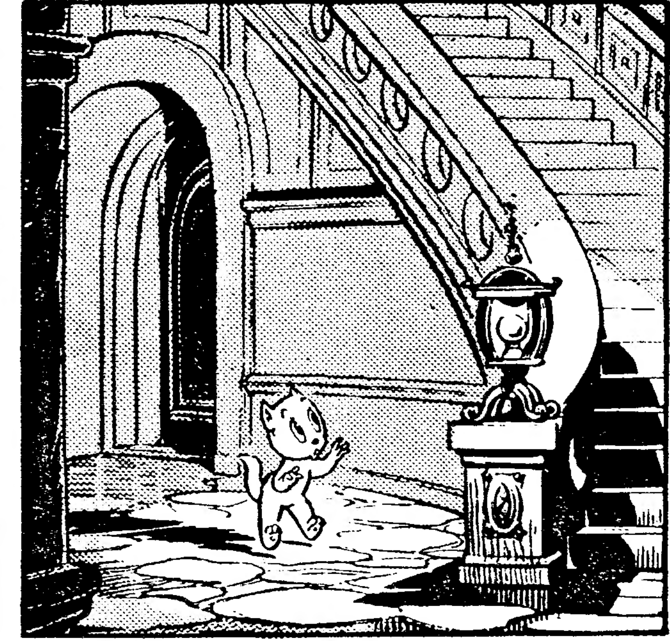
„H-het is h-het bittere b-berouw..." stamelde de knecht met gebroken stem.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

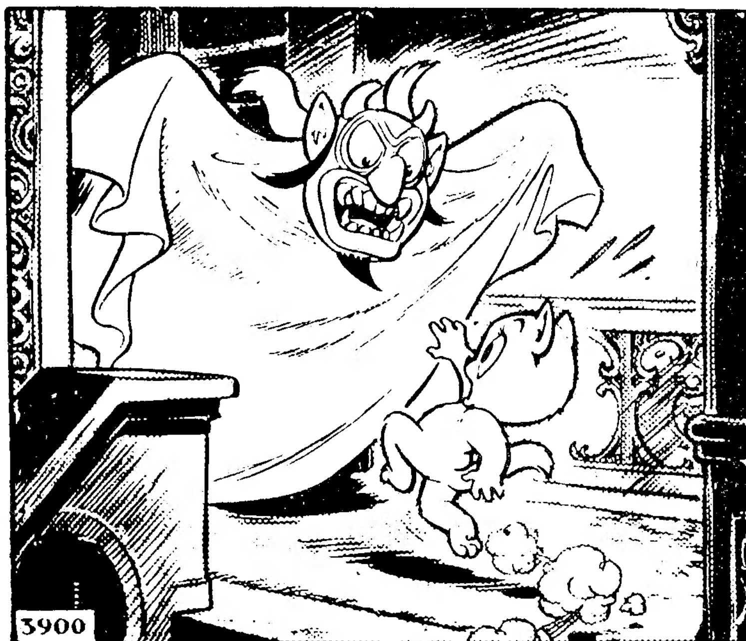

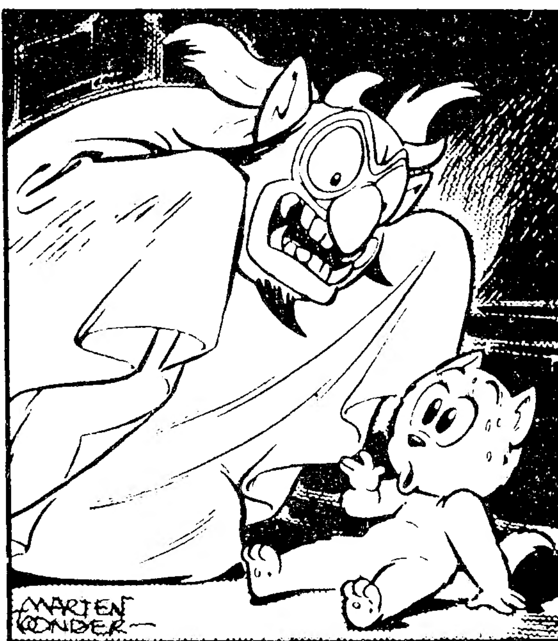
3899. Joost wierp een verwilderde blik op Tom Poes en veegde haastig zijn ogen af. Maar het hielp niet, de waterlanders bleven komen.
„Wat is er?" vroeg Tom Poes deelnemend. „Heb je zo'n spijt van die klapsigaren?"
„J-ja", stamelde de knecht met bevende lippen. „Het is verschrikkelijk, jonge heer. Ik heb er geen woorden voor."
„Waarom heb je het dan gedaan?" hield Tom Poes aan. „Daarnet had je er nog zo'n pret over; waarom heb je nu dan ineens spijt?"
„Ach, zei Joost, „ik strijd er tegen wat ik kan, maar het is sterker dan ik. Ik kan er niet tegen op, jonge heer. Ach, wat moet er van mij worden?"
Bevend nam hij een dropje en barstte opnieuw in schreien uit. Tom Poes, die begreep, dat hij op deze manier niet wijzer werd, verliet de keuken.
In de kamer was niemand meer. Heer Ollie was naar boven gegaan en Tom Poes begreep, dat er van een gezellig feestje niet veel meer zou komen nu de jubilaris zich zo vreemd gedroeg.

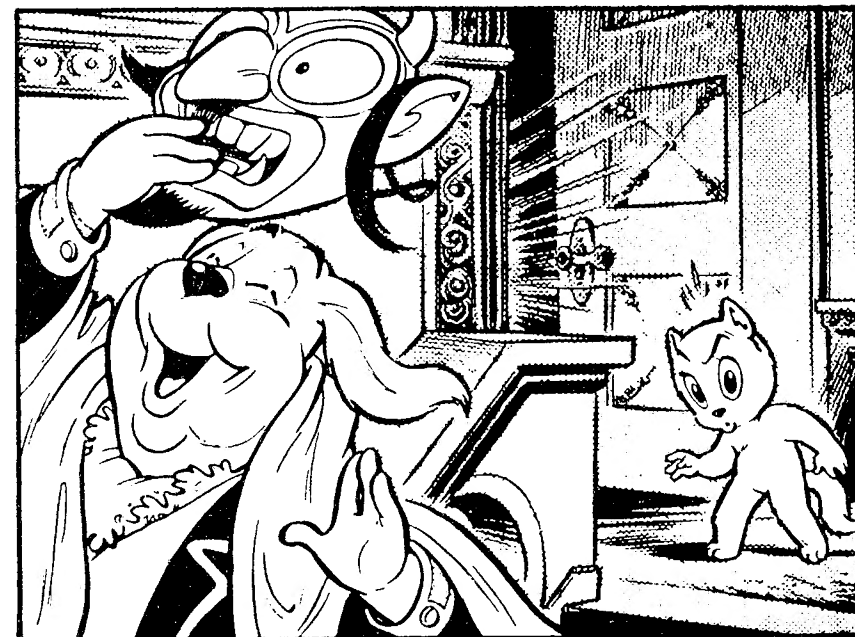
Daarom begaf hij zich een beetje mismoedig naar de logeerkamer om te gaan slapen.
Hij had de trap echter nog niet bereikt toen de stilte van het huis verscheurd werd door een rauwe kreet, die van boven kwam.
„Drommels!" mompelde Tom Poes geschrokken, „Dat was de stem van heer Bommel. Wat zou er gebeurd zijn?"
En hij begon met twee treden tegelijk de trap te beklimmen.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

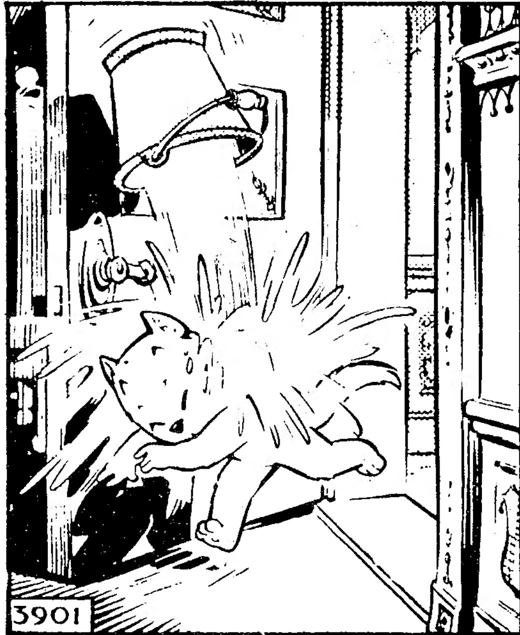

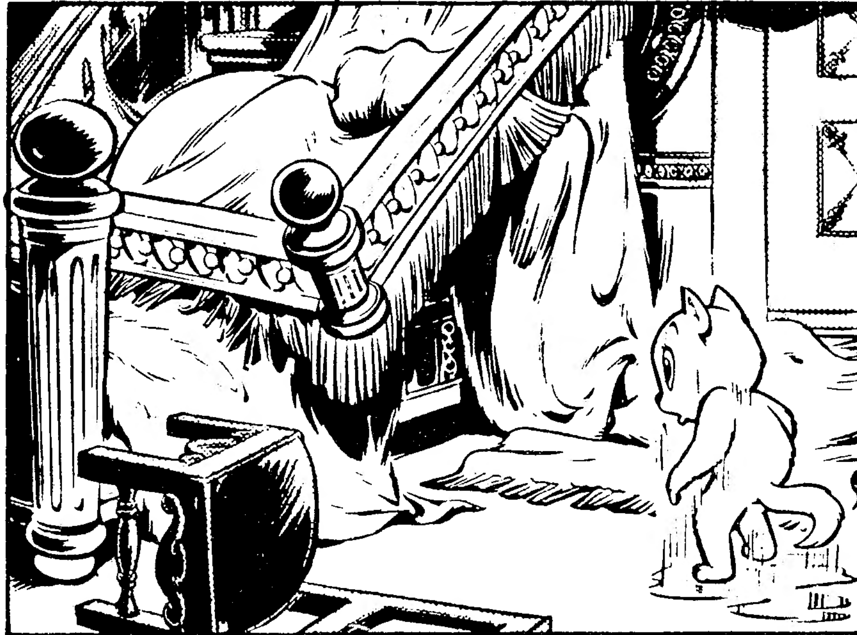
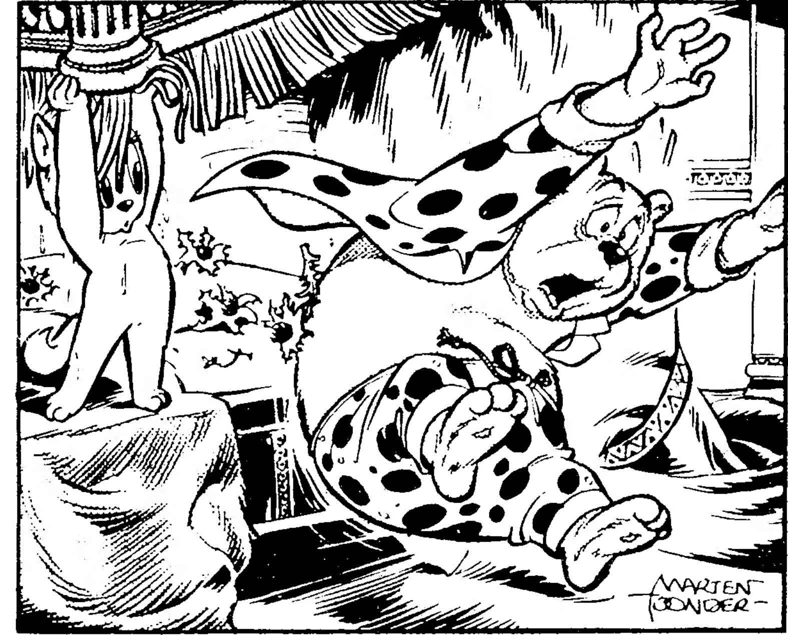

3900. Op de bovenverdieping waar heer Bommels slaapvertrek gelegen was heerste een diep duisternis. Zelfs het spaarlampje dat daar 's nachts altijd door Joost werd aangestoken brandde niet.
Maar Tom Poes liet zich daardoor niet afschrikken. Het akelige geroep uit de slaapkamer hield aan en daarom repte hij zich de gang over naar de deur toe.
Nu maakte zich uit de schaduwen echter een vreselijke gedaante los, die hem fladderend en schril lachtend in de weg trad.
Het valt te begrijpen, dat Tom Poes schrok. Hij verloor het evenwicht en staarde met uitpuilende ogen naar de monsterachtige figuur. Langzaam kwam deze nader, zwaaiend met zijn gewaad, totdat hij vlak bij gekomen was.
Toen boog hij zich voorover en riep met holle stem: ,,Boeh!''
,,W-wat moet je?'' vroeg Tom Poes stamelend. ,,W-wie ben je?''
Nu richtte de griezel zich weer op en nam het gelaat af.
,,Ik ben het, jonge heer, met uw welnemen'', sprak de bediende Joost.
,,Het was een grapje.''
Na deze woorden barstte hij in een smakelijk gelach los en haastte zich de trap af, terwijl Tom Poes hem verslagen nakeek.
Maar omdat de kreten uit het slaapvertrek aanhielden stond hij haastig op en snelde naar de deur, die op een kier stond.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3901 Uit Heer Bommels slaapvertrek klonk opnieuw een verstikte kreet, die akelig over de gang galmde. Tom Poes duwde haastig de deur open en sprong naar binnen. Doch zodoende verloor de emmer, die boven op de deur gestaan had, het evenwicht. Hij stortte naar beneden, een grote hoeveelheid water over Tom Poes uitgietend.

Veel tijd om van de schrik te bekomen gaf hij zich echter niet. Toen hij het vocht uit zijn ogen geveegd had zag hij, dat heer Bommel zich in een zeer onaangename positie bevond. Want de hemel, die zijn bed versierde, was naar beneden gekomen en drukte hem nu diep in het zachte dons van zijn matras.

„Tom Poes!" riep de ongelukkige heer met gesmoorde stem. „Tom Poes! Doe dan toch iets! Help!"

Nu viel dat helpen niet mee. De hemel was van zwaar eikehout vervaardigd en moeilijk om te tillen. Maar gelukkig werkte heer Ollie persoonlijk erg mee. Toen er een beetje beweging in het gevaarte gekomen was rees de ongelukkige met grote kracht overeind en sprong van zijn sponde, zodat de grond dreunde.

Nu, het is te begrijpen waarom hij zo'n haast had; onder de dekens bevonden zich enkele distels, die met sterke stekels waren versierd.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Tom Poes een beetje overbodig.

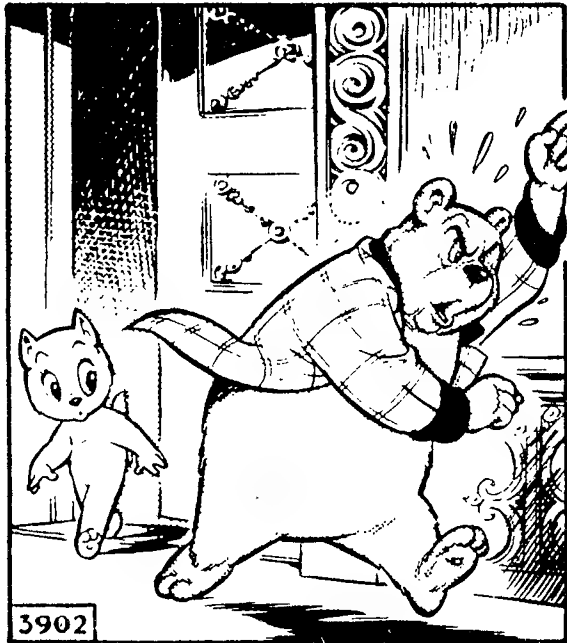
„Alles!" riep heer Ollie met overslaande stem. „Toen ik mij ter ruste begaf, toen ging ik op dit...dit onkruid liggen — en toen ik schrikkend opsprong, viel de hemel naar beneden. Maar nu is het uit! Mijn geduld is op! Ik ga er een eind aan maken!"

„Waar gaat u een eind aan maken?" vroeg Tom Poes ongerust.

„Aan Joost natuurlijk!" riep heer Bommel uit. En met grote passen stormde hij de gang op.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3902 Heer Bommel repte zich met zware schreden naar de toren waarin het slaapvertrek van Joost gelegen was.

„De maat is vol!" zo riep hij uit. „Een heer laat niet met zich spotten. Wanneer men de hemel op hem laat vallen, is hij vreselijk in zijn toorn. Dat is geen grapje meer!"

„Wat gaat u doen?" vroeg Tom Poes, die ongerust volgde.

„Stinkende heelmeesters maken zachte wonden!" verklaarde heer Ollie.

„Hier helpt maar één middel; ik ga Joost ontslaan. Op staande voet! Houd me niet tegen, jonge vriend."

Met deze woorden rukte hij de deur van de kamer open en stormde naar binnen.

„Er was echter niemand. Het vertrekje lag duister en wat rommelig in het maanlicht en van de knecht was geen spoor te bekennen."

„Naar beneden!" riep heer Ollie. „De onverlaat zit waarschijnlijk in de keuken nieuwe schurkenstreken uit te broeden. maar ik zal dit slangenest uitroeien, met wortel en tak!"

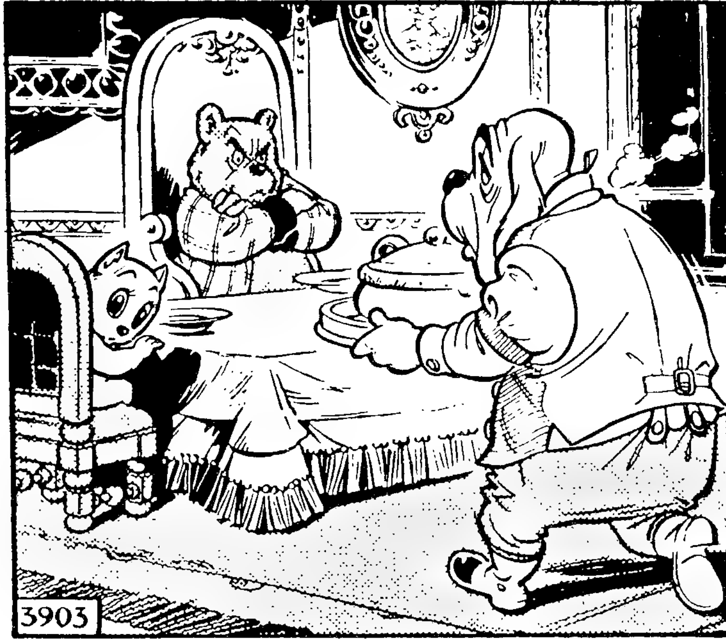
Hij wendde zich om en stampte weg. Tom Poes volgde hem niet direct. Hij keek het kamertje nog eens rond en liep toen op het venster toe.

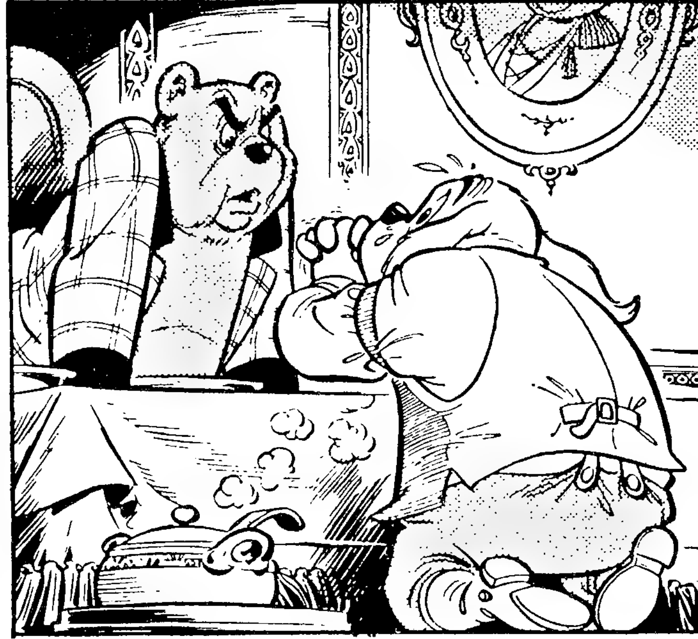
De maan wierp vreemde schaduwen over het landschap en de weg tekende zich wit tussen het geboomte af. Over deze weg bewoog zich een eenzaam fietser voort, die met grote snelheid in de richting van het woud verdween.

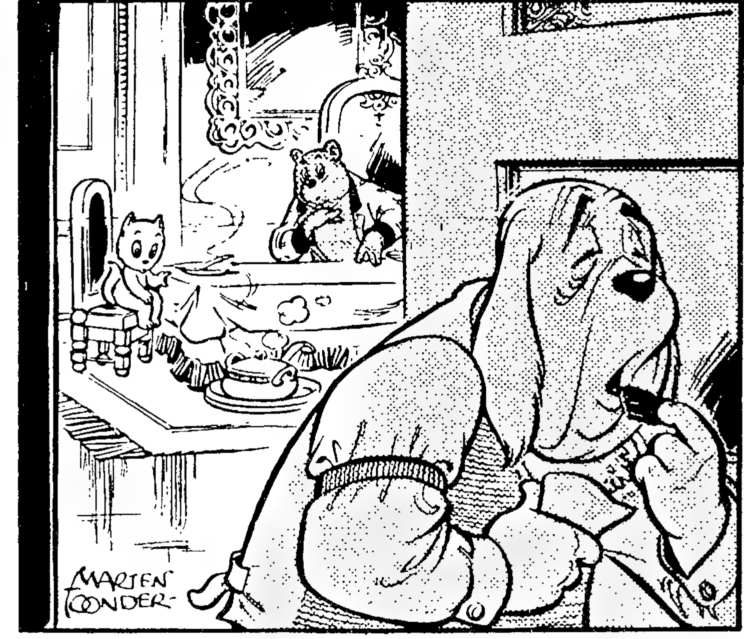
Het was Joost...

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

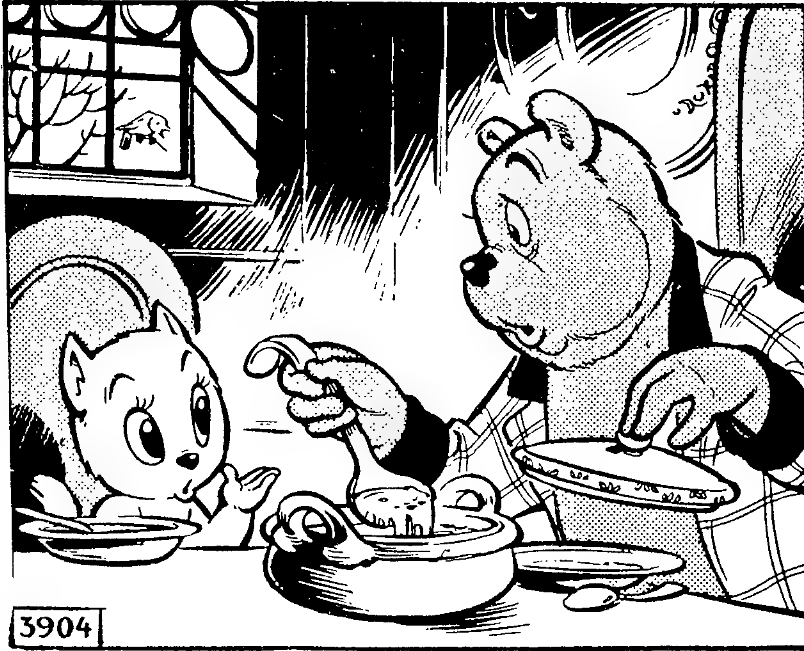

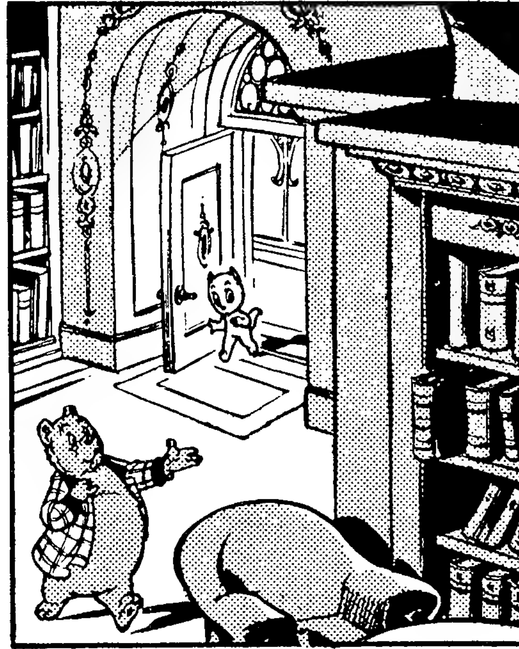

3903 De volgende morgen zat heer Bommel met gekruiste armen achter de tafel toen Joost met de ochtendpap binnentrad.
De knecht, die er bleek en vervallen uitzag, begon te beven toen hij zijn meester daar zo streng zag zitten.
,,Zo'', sprak heer Ollie vreemd kalm, ,,nu moeten we eens even praten, Joost! Geef je toe, dat je de hemel op me hebt laten vallen?''
De bediende knikte met trillende mondhoeken.
,,J-ja'', stamelde hij, ,,d-dat heb ik; met uw welnemen. Ook heb ik distels tussen het linnen gedaan en een emmer water heb ik op de deur gezet... als ik zo-zo vrij mag zijn... En daarop heb ik een l-laken omgedaan om de jonge heer met b-boegeroep te verschrikken - w-wanneer ik me zo mag uitdrukken...''
Heer Bommel stond langzaam op en boog zich dreigend over de tafel.
,,Zo'', hernam hij, ,,en daarop ben je naar buiten gegaan om bij nacht en ontij langs de weg te fietsen; in plaats van beleefd je ontslag af te wachten, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar de maat is vol!''
Nu viel de knecht gebroken op de knieën, de pappot voorzichtig naast zich zettend.
,,Ik vraag u om verschoning!'' riep hij schreiend uit. ,,Het is verschrikkelijk wat ik heb gedaan — maar het is sterker dan ikzelf. Soms, na een doorwaakte nacht, denk ik dat ik het leven weer aankan... Maar neen, altijd val ik weer, als u mij toestaat. Ach, wat moet er van mij worden?''
Heer Bommel ging onthutst zitten.
,,De maat is vol'', prevelde hij zwakjes.
,,Het is mooi van u, dat u mij nog een kans geeft!'' zei Joost. Hij nam een dropje en wankelde de deur uit. Heer Ollie en Tom Poes keken hem zwijgend na.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

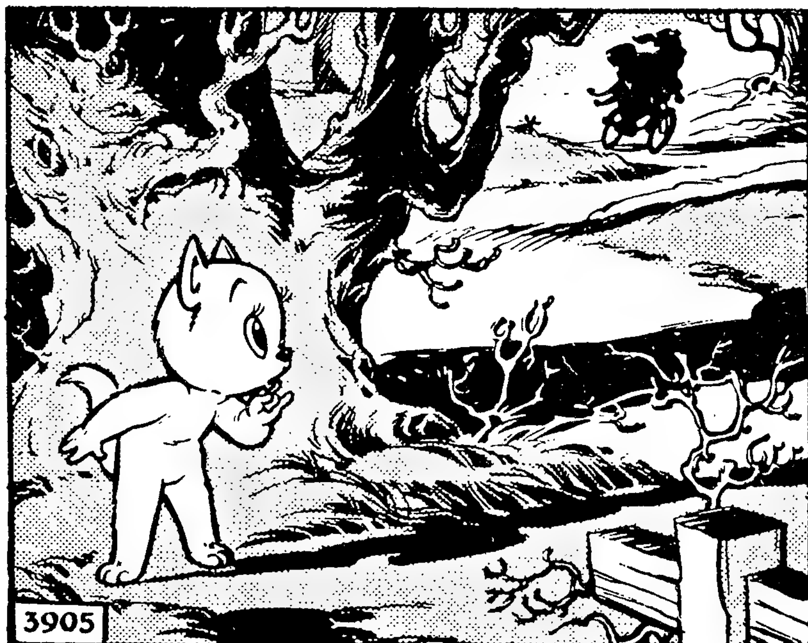

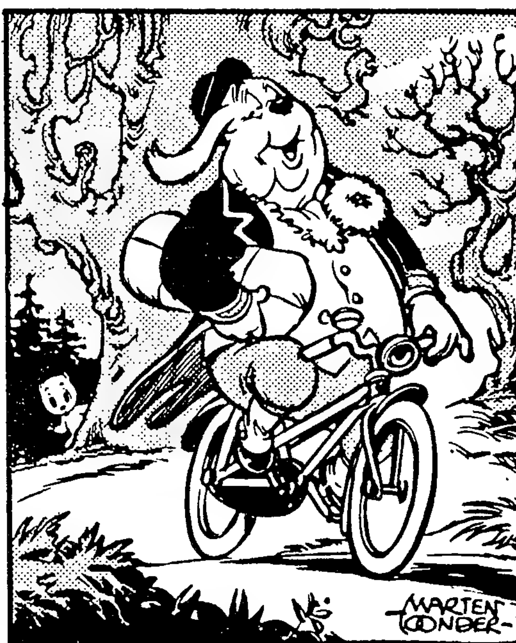
3904 Tom Poes plaatste de pappot op de tafel en schepte heer Bommel en zichzelf een bordje op.
„Het is moeilijk om hard te zijn'', prevelde de eerste. „Maar hoe kan een heer boos blijven bij zoveel berouw? Of ben ik toch te week geweest, als je begrijpt wat ik bedoel, jonge vriend?''
„Ik weet niet wat er met Joost is'', zei Tom Poes. Maar hij zit in moeilijkheden, dat is vast. Hij moet geholpen worden, heer Olivier. Helpen is beter dan ontslaan.''

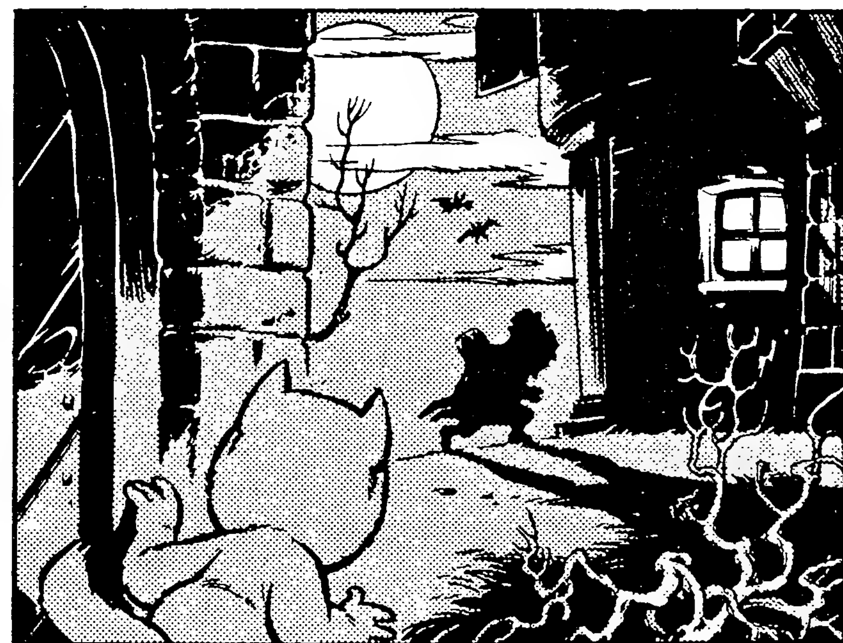
Heer Ollie klaarde wat op.
„Precies mijn idee'', sprak hij opstaande. „Men moet de zwakke helpen, zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan.''
„Wat gaat u doen?'' vroeg Tom Poes.
„Helpen!'' verklaarde heer Bommel fier. „Maar niet zo maar losweg. Deze zaak heeft diepe gronden. En daarom moet ik het wetenschappelijk aanpakken.'' Met deze woorden spoedde hij zich naar zijn bibliotheek om enkele boeken over Personeelsbeleid, Ontsporingen van de geest en Zielszorg te gaan raadplegen.
Tom Poes keek enige tijd toe hoe hij zich omringde met standaardwerken en folianten, doch toen schudde hij het hoofd en trok de deur zachtjes achter zich dicht.
„Ik geloof niet, dat dit de goede manier van helpen is'', dacht hij.
„In een boek kan je niet te weten komen wat er met Joost aan de hand is. Ik denk, dat ik maar eens een eindje ga wandelen.''

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3905 Tom Poes maakte een lange wandeling — en het was reeds tegen de avond toen hij naar Bommelstein terugkeerde.

„Nu heb ik wel veel gelopen'', dacht hij. „en dat was wel prettig. Maar ik heb nog niet veel gedaan om Joost te helpen. Het wordt toch tijd, dat ik een idee krijg. Als ik nu maar wist wat er precies met hem aan de hand is. Het is sterker dan ikzelf'', zegt hij steeds — „maar wàt is sterker?''

Op dat moment zag hij op een dwarsweg een fietser naderen en hij schoot snel achter een boom om niet gezien te worden. Want in de voorttrappende gedaante had hij Joost herkend, die een bruin pak onder de arm knelde.

De knecht had zijn dophoed achter op het hoofd geschoven en hij had zijn knoopsgat met een witte bloem versierd. Het was duidelijk, dat hij in een vrolijke stemming verkeerde, want onder het voortgaan zong hij een lied, dat helder door de stille avondlucht schalde.

„O, kleine vrouw, met ogen zo blauw, mijn hart behoort aan jouhouw!'' galmde hij.

Tom Poes onderdrukte een rilling en haastte zich achter hem aan.

In de verte zag hij de bediende de tuin van Bommelstein binnenrijden en toen hij de garage bereikt had en voorzichtig om de hoek keek kwam Joost juist naar buiten.

Op verdachte wijze sloop deze langs de muur naar de keukendeur.

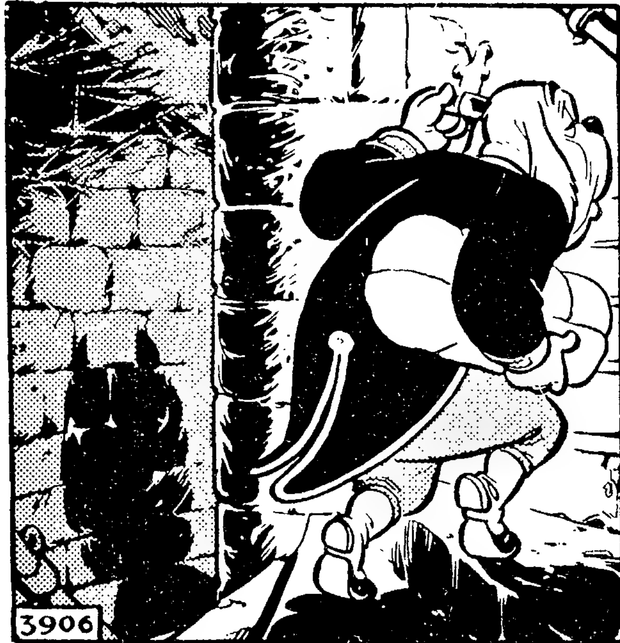
Het zingen had hij nu gestaakt en het bruine pak torste hij met zorg met zich mee.

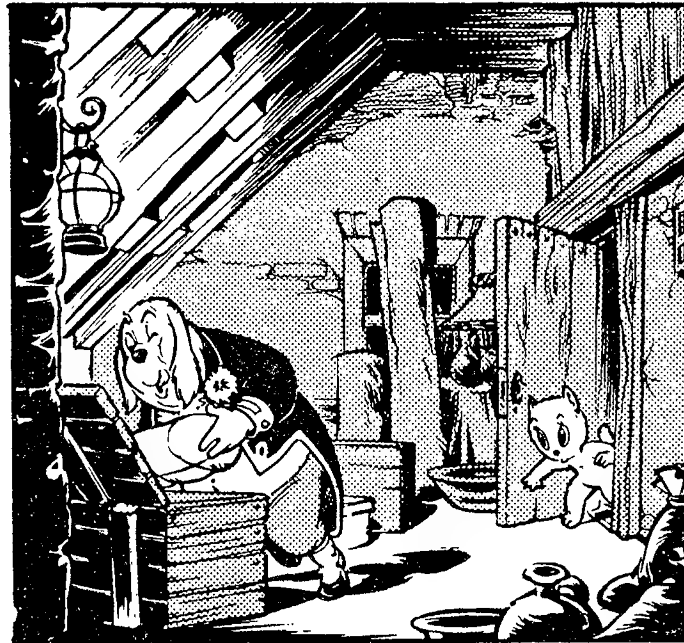
„Het gaat om dat pakketje, dat wil ik wedden'', dacht Tom Poes.

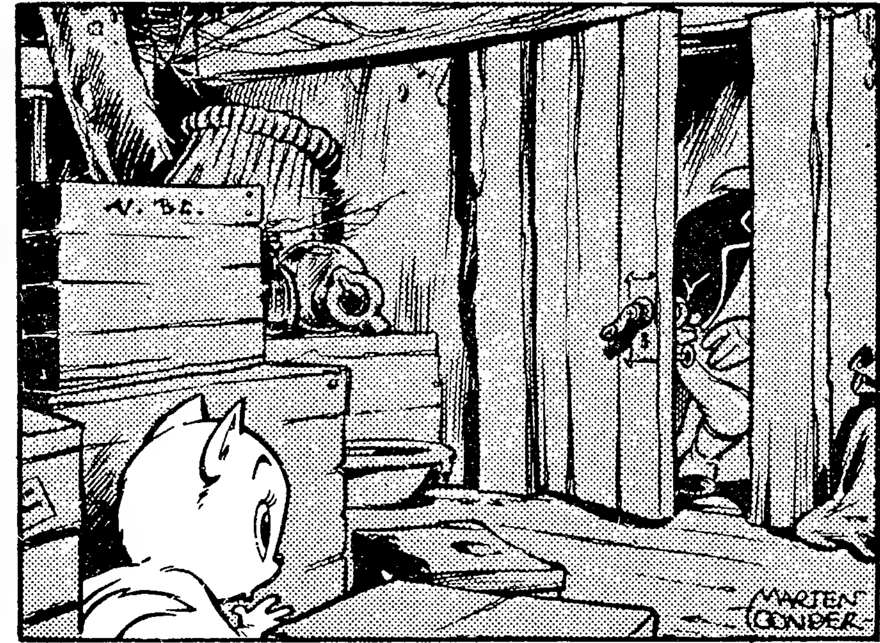
„Wanneer ik weet wat daar in zit, weet ik ook wat er met hem aan de hand is. Ik moet hem dus volgen.''

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

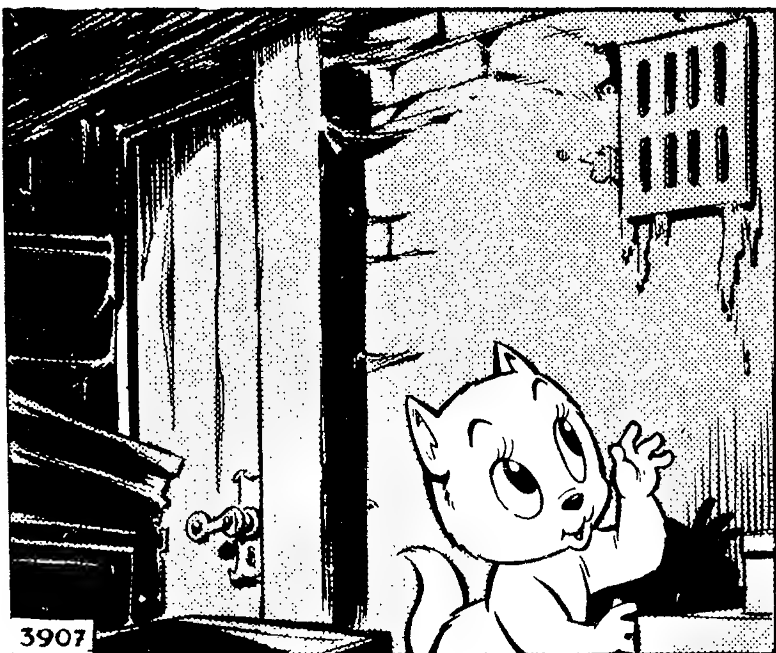
3906 Joost drukte het bruine pak tegen zich aan en begon omzichtig de kronkelende zoldertrap te bestijgen. De treden kraakten nogal en daarom had hij niet in de gaten, dat hij gevolgd werd. Want Tom Poes zorgde er voor, dat hij zijn voet gelijk met die van de bediende neerzette — en zo geraakte hij ongemerkt op de bovenste verdieping.
Daar opende Joost de deur van een ongebruikte zolderkamer en trad naar binnen.
Zijn rechteroog trok op een akelige wijze en zijn ademhaling snerpte zo piepend door de stilte, dat Tom Poes begreep op het goede spoor te zijn: hier greep iets plaats, dat het daglicht niet verdragen kon.

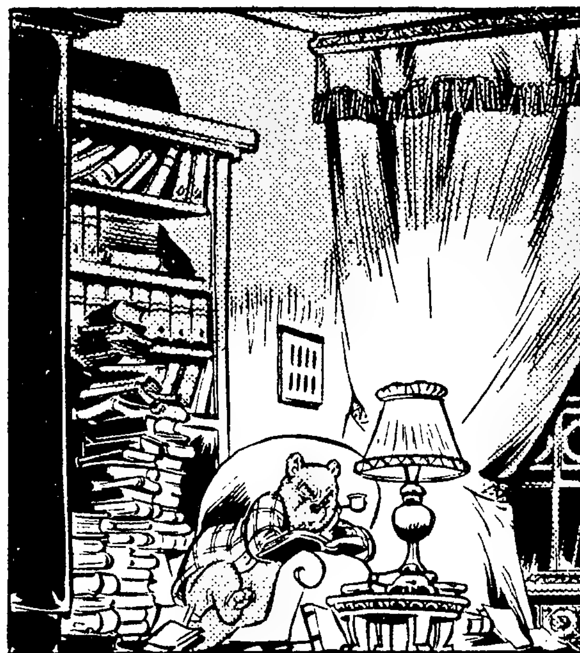
Verborgen achter een kist zag hij, dat de knecht het pak in een lege koffer liet glijden — daarna met een verdorven glimlach rond zich heen keek om tenslotte met hoge passen het vertrek weer te verlaten.
Hij trok de deur zorgvuldig achter zich dicht en draaide de sleutel om in het slot.

Tom Poes hoorde, dat hij neuriënd zijn lichtzinnig lied weer inzette en daarmee naar beneden verdween. Maar hij luisterde daar niet lang naar. Het afsluiten van de zolder was een lelijke streep door zijn rekening, want nu was hij opgesloten in een ruimte zonder venster waar nooit iemand kwam.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3907 Tom Poes doorzocht de zolderkamer zonder een mogelijkheid tot ontsnappen te vinden. Er heerste een diepe stilte in het muffe vertrek. Buiten floot de wind om de torens, maar binnen was niets anders te horen dan het kraken van het houtwerk en een vreemd, dof gemompel, dat van héél ver kwam.

,,Wat is dat toch?'' dacht Tom Poes. ,,Het lijkt wel alsof er iemand aan het praten is. Maar dat kan toch niet, want er is niemand in de buurt!''

Hij keek peinzend in het rond, totdat zijn blik op een luchtrooster viel. En ja hoor. Toen hij zijn oor bij de opening bracht kon hij duidelijk de stem van heer Ollie horen.

,,Zwijg, ongelukkige'', mompelde deze. ,,Het is gedaan met uw hoge sprongen. Gij zult sterven wanneer de maan vol is!''

Deze woorden ontstelden Tom Poes, dat valt te begrijpen. Hij trok zich omhoog totdat zijn gezicht vlak voor het rooster was en riep: ,,Heer Ollie!''

Nu stond de luchtkoker in verbinding met de bibliotheek; de plaats waar we heer Bommel het laatst hebben aangetroffen. Zoals de oplettende lezertjes zich nog wel zullen herinneren was hij toen doende met het doornemen van wetenschappelijke werken; maar intussen was hij verdiept geraakt in een indianenboek waaruit hij zichzelf prevelend voorlas.

Het valt te begrijpen, dat hij hevig schrok toen hij zo onverwacht de stem van zijn jonge vriend vernam.

,,T-Tom Poes!'' stamelde hij, temidden van neerstortende folianten overeind komend. ,,W-waar ben je?''

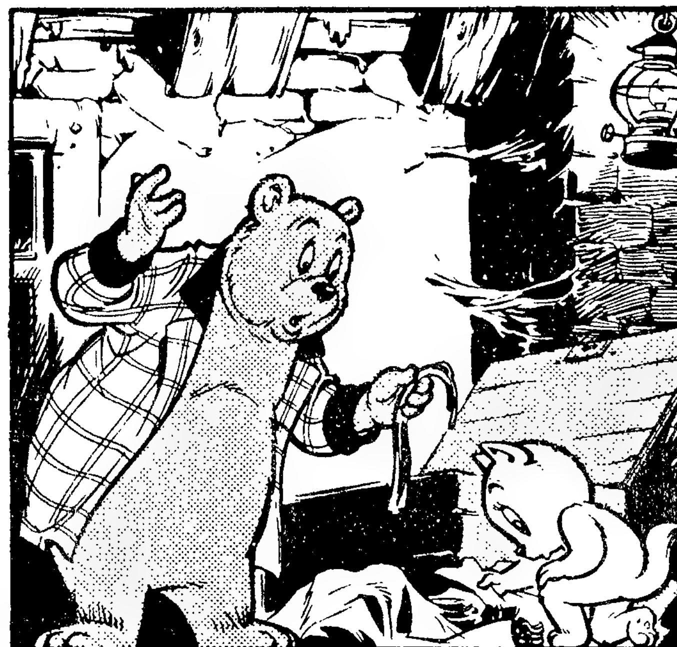
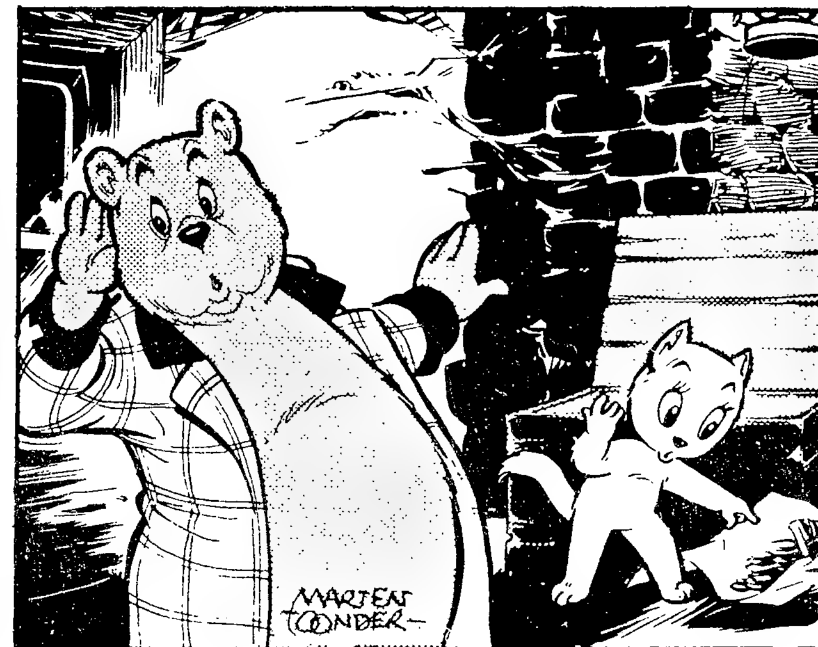
,,In de zolderkamer'', riep Tom Poes door het gat. ,,De deur is op slot en ik kan er niet uit. Kom gauw, ik heb iets ontdekt!''

Heer Bommel staarde wezenloos rond totdat hij het rooster ontdekte. Toen verhelderde een plotseling begrip zijn trekken en hij verliet de kamer.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

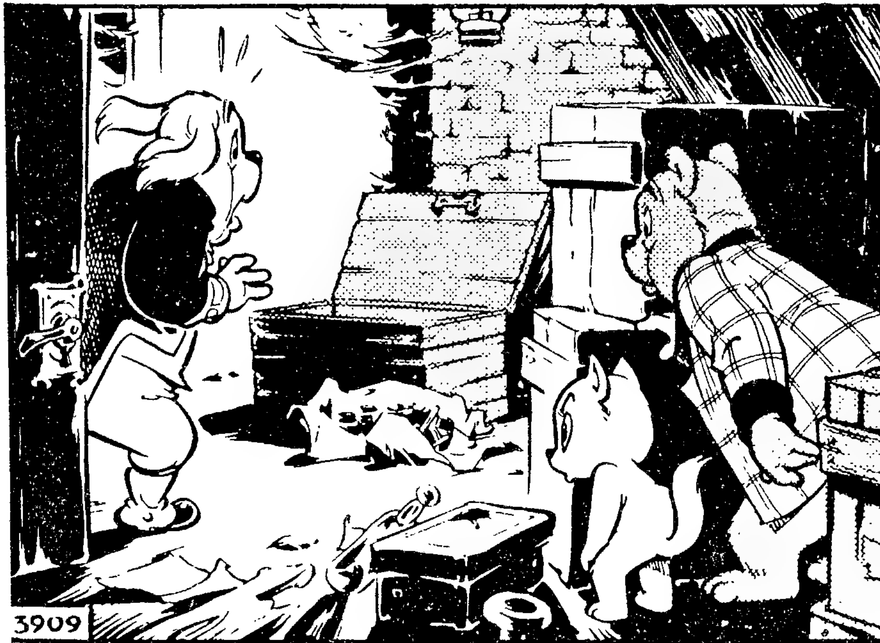

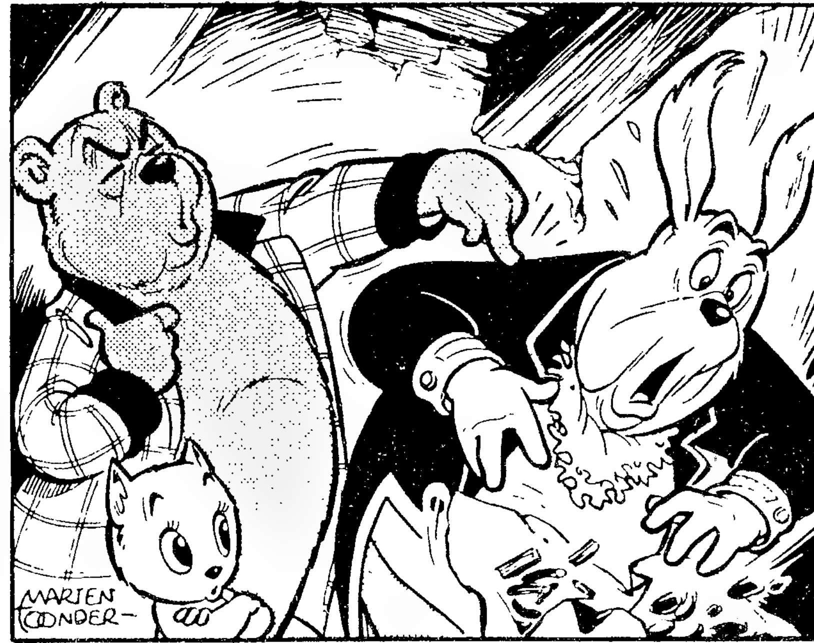

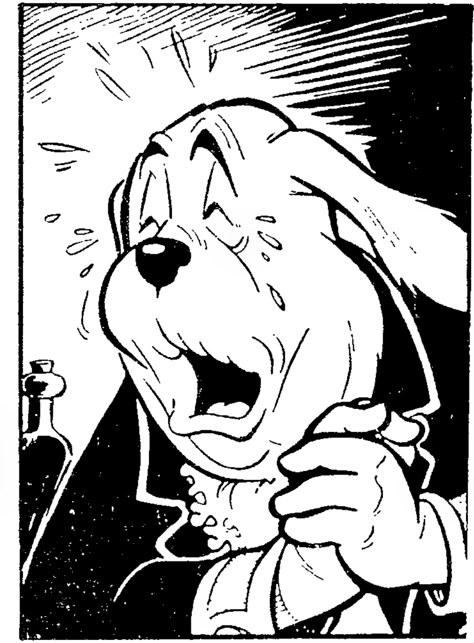
3908 Toen heer Bommel de deur van de zolderkamer opende zag hij Tom Poes bij een geopende kist staan. ,,Wat betekent dat, jonge vriend?'' vroeg hij scherp. ,,Waarom sta je door dat gat geluiden te maken, terwijl ik in de bibliotheek met mijn studie bezig ben? Hoe kom je trouwens hier en wat zoek je in die kist?''
Tom Poes legde hem in korte trekken uit wat er gebeurd was en toen haalde hij het bruine pak uit de kist te voorschijn.
,,Dit heeft Joost hier verstopt'', besloot hij, ,,en wanneer we weten wat er in zit, weten we ook waarom hij zo vreemd doet; dat zult u zien.''
,,Juist'', gaf heer Ollie toe, ,,precies wat ik dacht.''
Hij bukte zich, ontrolde het papier en trok er een bos veters uit.
Onthutst bestaarden ze enige tijd deze onverwachte vondst. ,,Verwonderlijk'', mompelde heer Bommel tenslotte. ,,Wat hebben schoenveters nu met het ongepaste gedrag van Joost te maken? Ik wist direct al, dat het onzin was, wat je zei. Trouwens, op Bommelstein wordt dit kledinggerei helemaal niet gebruikt!''
Tom Poes luisterde niet. Ongeduldig doorzocht hij het pak verder en nu bleek er nog meer in te zitten; rolletjes en zakjes van allerlei formaat.
,,Het is drop!'' zo riep hij uit. ,,En wat u daar hebt is veterdrop. Nu snap ik het!''
,,Wat snap je?'' vroeg heer Ollie geprikkeld. ,,Niet dat ik het niet begrijp, maar ik wil weten wat jij begrijpt, als je begrijpt wat ik bedoel...''
Op dat moment werd plotseling het kraken van traptreden hoorbaar; er kwam iemand naar boven.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3909 Heer Bommel en Tom Poes doken haastig achter een kist weg en keken gespannen naar de deur van de vliering, die behoedzaam geopend werd. Nu drong ook de mompelende stem van Joost tot hen door.

„Vreemd", hoorden ze hem zeggen terwijl hij binnentrad. „Ik weet toch zeker, dat ik dit vertrek op slot heb gedaan, wanneer men mij toestaat..."

Met een schichtige blik in de ogen begaf hij zich naar de koffer waarin hij zijn pakketje had verstopt en een gesmoorde kreet ontsnapte hem toen hij zag, dat de inhoud over de grond verspreid was.

„Wie heeft er aan mijn drop gezeten?!" zo riep hij uit. „Welke schurk is zich hier te buiten gegaan?!"

„Ik!" sprak heer Ollie, die onhoorbaar genaderd was.

De knecht wende zich geheel verwilderd om en staarde naar de indrukwekkende gestalte van zijn meester. Toen begon hij gebroken de handen te wringen.

„V-vergiffenis!" stamelde hij. „Ik be-beken alles."

„Dat is goed", zei heer Bommel met zware stem. „Dat wil zeggen...eh, wat beken je eigenlijk, als je begrijpt wat ik bedoel?"

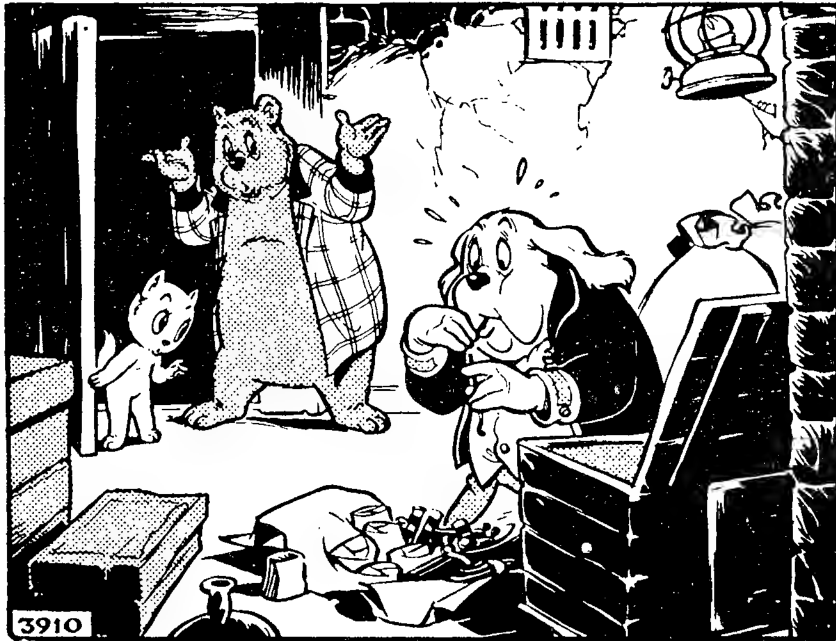
„Ik ga me te buiten aan dropgebruik", vervolgde Joost gebroken. „Ik kan er niet meer buiten; het is vreselijk."

„Kom", hernam heer Ollie, die medelijden met de stakkerd kreeg, „daar wil ik overheen stappen. Ik voor mij sta niet geheel afwijzend tegenover een smakelijk stuk drop."

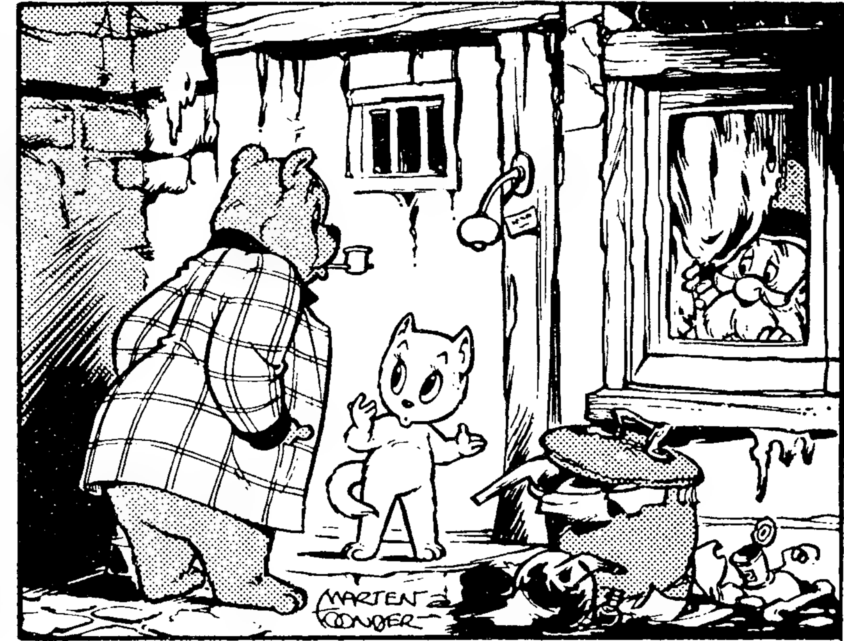
„U begrijpt het niet, met uw welnemen", jammerde de bediende. „Het is dubbeldrop en die berooft mij van mijn grootste deugden; eerbied voor mijn meerderen en levensernst, als ik me zo mag uitdrukken. Maar ik ben er aan verslaafd — ik kan er niet meer buiten!"

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3910 „Verslaafd aan dropgebruik?" herhaalde heer Bommel. „Is dat het? Welnu, daar is iets aan te doen; van nu af aan wordt hier geen drop meer gegeten. Geef me dat pakketje, Joost, ik zal het vernietigen."

Doch nu stortte de knecht zich naast zijn noodlottige versnaperingen op de grond en spreidde zijn armen er over uit.

„Nee!" riep hij uit. „Het is sterker dan ik zelf. U moet mij excuseren, heer Olivier, ik kan het niet afgeven, met uw welnemen."

Met deze woorden liet hij gulzig een lange sliert veterdrop in de mond glijden — en Tom Poes, die begreep dat ze hier machteloos stonden trok heer Bommel mee naar beneden.

Na enig praten haalde hij heer Ollie er toe over een professor in de arm te nemen, want zoals iedereen weet is verslaving iets dat het verstand van leken te boven gaat. In het telefoonboek zocht hij daarop het adres van de geleerde Prlwitzkofsky op en even later waren ze op weg.

Doch toen ze na lang zoeken het huis van de professor naderden keek heer Bommel wat bevreemd om zich heen.

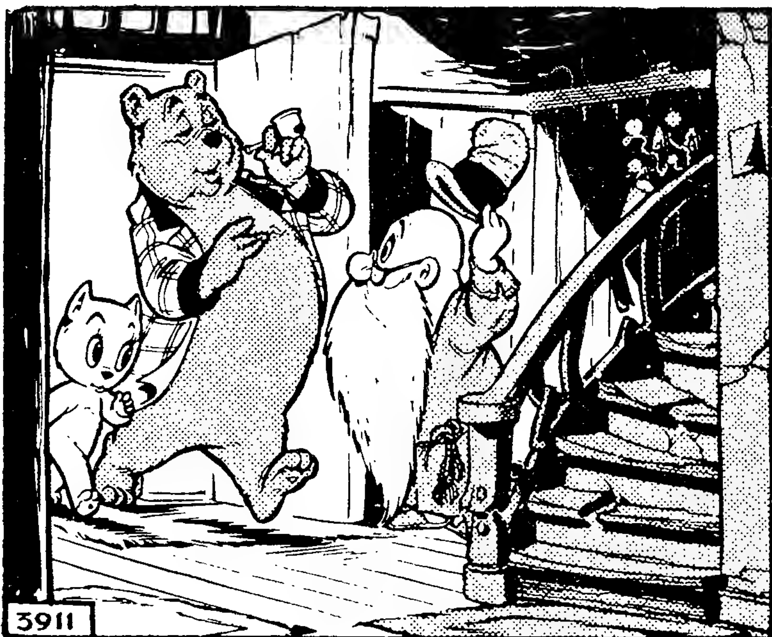
„Zijn we wel goed?" vroeg hij. „Dit is geen deftige straat, jonge vriend; ik zou eerder van een achterbuurt spreken, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Misschien gaat het hem niet zo best", zei Tom Poes. „Ook professoren hebben soms hun moeilijkheden."

Zo sprekende trok hij aan de verzakte bel die de deur van de hooggeleerde ontsierde. De haveloze vitrage werd een weinig opzij geschoven en het gelaat van de geleerde keek wantrouwig naar buiten.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

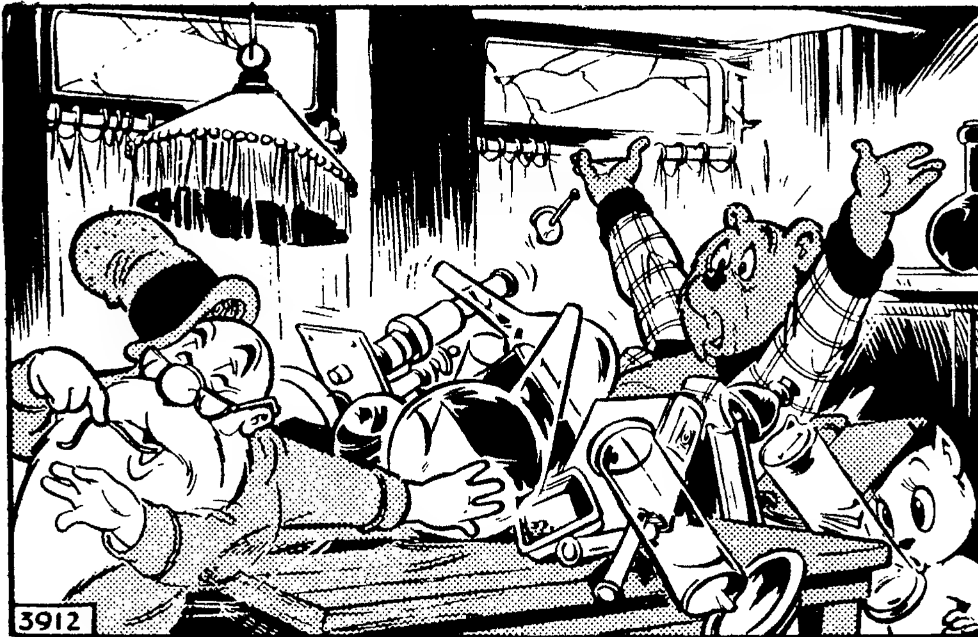

3911 „Der goede dag", sprak de geleerde, de hoed lichtend. „Wat maakt mij der eer van uw bezoek?"
„Een geval van verslaving", legde heer Ollie uit. „Wij komen uw raad vragen. Als man van de wetenschap weet u daar meer van dan wij. Want zelfs een Bommel staat hier machteloos."
„Verslaving?" riep de professor uit. „Praw! Ik ben juist doende met ene studie. Mag ik u bidden? Zet u zich toch!"

Hij wierp enkele boeken op de grond om stoelen vrij te maken en schoof wat retorten en ander studiemateriaal opzij.
Heer Bommel keek beklemd naar de rommel en begon toen aarzelend aan het verhaal over het vreemde gedrag van Joost.
„Drop?" riep de geleerde tenslotte uit, „zei u drop?"
„Ja", bevestigde Tom Poes. „Joost is aan drop verslaafd. Ik heb een staaltje meegenomen; kijk, dit is het."
Professor Prlwitzkofsky nam het sliertje veterdrop aan en er verscheen een vreemd lichtje in zijn ogen. Hij snoof er aan, belikte het met grote aandacht en liet het tenslotte genietend in de mond glijden.
„Maar dit is voor onderzoek!" zei Tom Poes onthutst.
„Ik onderzoek", verklaarde de geleerde geruststellend, „ik neem een proef!"
Hij smekte zwijgend een poosje en vroeg toen begerig: „Hebben de heerschappen nog meer?"
„Nee", zei heer Ollie, die ongeduldig werd. „We komen hier niet om te snoepen, heer Prillewits. We komen vragen wat er aan die verslaving te doen is."

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

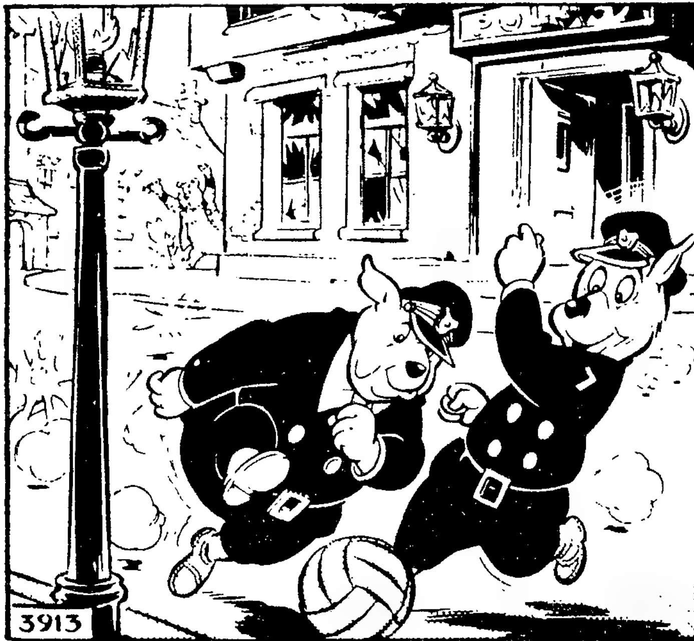

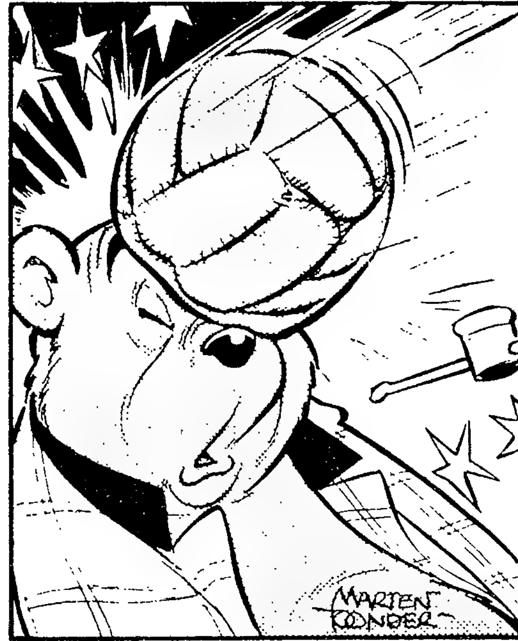

3912 „Ik hoop dat u nu genoeg geproefd hebt", sprak heer Ollie wat ongeduldig. „Weet u al wat het is?"
„Natuurlijk", zei de professor glimlachend. „Het is drop, dat verstaat zich! Het is dubbeldrop."
„Nu dan!" riep heer Bommel uit. „Wat kan de wetenschap doen voor iemand die aan deze dubbeldrop verslaafd is?"
„Niets!" zei de hooggeleerde vrolijk. „Gans niets. Der wetenschap? Praw!"
Met deze woorden veegde hij al zijn retorten en andere wetenschappelijke hulpmiddelen van tafel, zodat zijn gasten temidden van brekend glaswerk en stof ter aarde stortten.
Daarop trok hij een beduimeld spel kaarten uit de zak en begon het te schudden.
„Dit is beter", verklaarde de geleerde man. „Der kaartkegging geeft mooie resultaten. Kijk, der schoppenboer valt op der ruitenheerschap; dat geeft zwarigheden voor der Boml. Maar klaveracht..."
„Genoeg!" zei Tom Poes. „Kom, heer Ollie, we moeten weer eens gaan."
Heer Bommel stond verward op. Hij veegde de glasscherven van zijn jas en volgde Tom Poes naar buiten. Nu legde professor Prlwitzkofsky verslagen zijn kaartspel neer en er verscheen een bekommerde trek op zijn gelaat toen hij zijn bezoekers volgde.
„Ach", zo riep hij handenwringend uit, „het is schrikkelijk. Maar wat kan ik maken? Het is sterker dan ik zelf!"
„Wat bedoelt hij?" vroeg heer Bommel. „Wat betekent dit allemaal, jonge vriend?"

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3913 „Ik begrijp het niet", zei heer Bommel klagend. „Waarom ging professor Prillewits nu kaartleggen? Dat is toch geen wetenschap? Zeg nu zelf, jonge vriend!"

„Nee", gaf Tom Poes toe. „Maar hij is ook verslaafd aan dubbeldrop. En net als bij Joost berooft het hem van zijn beste eigenschappen zoals wetenschappelijk denken en zo."

„Juist", zei heer Ollie, „net als ik al dacht; die man is verslaafd, dacht ik. Daarom woont hij zo achtergebleven. Het is vreselijk, jonge vriend; maar ik weet wat mij te doen staat. We moeten ons tot de politie wenden; het wordt tijd, dat er tegen dat dropmisbruik wordt ingegrepen."

Zo sprekende richtte hij zijn schreden naar het hoofdbureau van politie, maar bij het ronden van de laatste hoek bleef hij geschokt staan. Geen wonder; voor de ingang waren twee agenten joelend bezig met voetbalspel — en alle ruiten in de omgeving lagen in scherven. „Dit gaat alle perken te buiten!" sprak heer Ollie, na enige tijd te hebben toegekeken. „Niet alleen, dat het niet te pas komt, maar het is zelfs stuitend! Ik..." Op dat moment trof de bal hem vol op de schedel zodat de woorden hem in de keel werden teruggedrongen. De politiebeambten barstten in een hartelijk gelach uit en een van hen dribbelde met het stuitende leder naar het midden van de straat om precies achter de getroffen heer te geraken.

„Dit hoef ik niet te nemen", sprak heer Bommel met ingehouden stem. „Over deze handelwijze ga ik mijn beklag indienen. Ik eis onmiddellijk toegang tot de commissaris."

„Pas op, heer Ollie!" riep Tom Poes uit. Maar het was reeds te laat.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

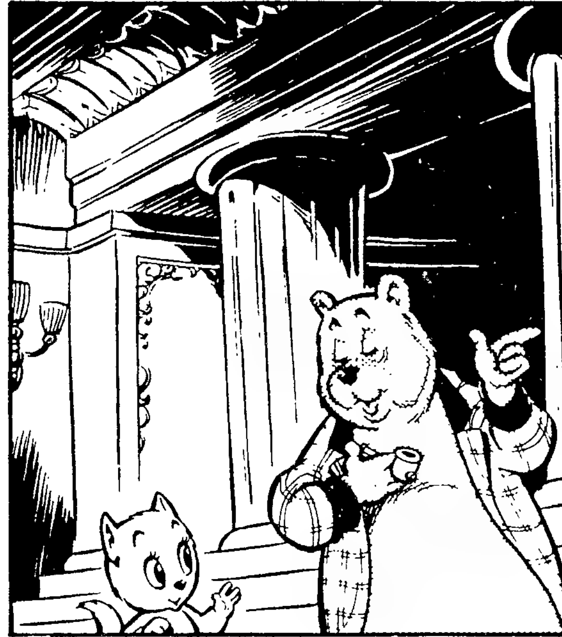

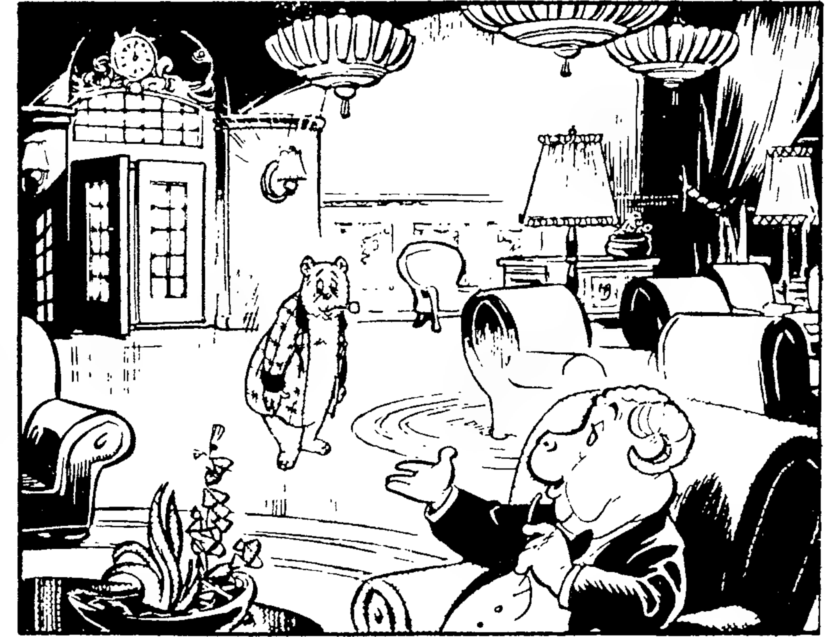
3914 „Ik eis onmiddellijk toegang!" riep heer Bommel toornig uit. „Ik wil de commissaris van politie spreken!"
Op dat moment trof de bal, door de agent Hupkes krachtig en zeker geschoten, hem tegen het ondereinde van de rug, zodat hij op het leder zittende naar binnen suisde.
Daar was commissaris Bulle Bas bezig met het laten draaien van een roulette en hij keek gestoord op toen hij op zulk een ruwe wijze gestoord werd.
„Wat betekent dat?" gromde hij. „Ik ben bezig een systeem te ontwikkelen, maar hoe kan ik werken wanneer er steeds ballen naar binnen geschopt worden?" Heer Bommel richtte zich, geholpen door Tom Poes overeind.
„Het is treurig!" sprak hij. „Uw eigen agenten ontzien zich niet hooggeplaatste burgers met hun misselijk spel pijnlijk te treffen."
„Zo", gromde de politiechef, „gun je mijn mannen hun onschuldig vermaak niet? Wat kom je hier eigenlijk doen?"
„Ik kom een klacht indienen", hernam heer Ollie, „wegens dropmisbruik, als u begrijpt wat ik bedoel."
Er verscheen een eigenaardig lichtje in de ogen van de hooggeplaatste beambte en snel liet hij een dropje in de mond glijden.
„Wat is er tegen drop?" vroeg hij. „Deze dubbeldrop bijvoorbeeld is van goede kwaliteit; een mooie zwartkleur en een intens zoutgehalte."
Tom Poes trok heer Bommel haastig de kamer uit.
„Iedereen is verslaafd", zei hij. „Het is erger dan ik dacht."

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3915 Voor het politiebureau stonden de agenten drop te eten. Het was akelig om te zien hoe deze eens zo flinke en plichtsgetrouwe beambten zich overgaven aan hun uitspattingen. Na zich te buiten te zijn gegaan aan ongeremd voetbalspel propten ze nu de monden vol met zwarte dubbeldrop die hen van hun beste eigenschappen beroofde.

Heer Ollie wendde zich huiverend af en spoedde zich met Tom Poes stadswaarts.

„Hier moet iets gedaan worden, dat is duidelijk'', zo sprak hij. „Deze drop overspoelt de stad en alleen een heer blijft pal staan om de vloed te keren, als je begrijpt wat ik bedoel. Maar eh... wat kan ik doen, jonge vriend? Zeg ook eens wat!''

„U kunt naar de burgemeester gaan'', stelde Tom Poes voor.

Dat was een goede gedachte. Weliswaar was het reeds avond, maar om deze tijd kan men de Dickerdack meestal in de kleine club aantreffen. Daarheen wendde de heer Bommel dus de schreden.

„Tot morgen, Tom Poes'', zei hij, de treden beklimmend. „Ga jij je maar ontspannen; ik zal het vraagstuk van de dropverslaving op staande voet aan de heren voorleggen. Het is toch mooi, dat hier altijd een vaste kern van hoogstaande burgers te vinden is.''

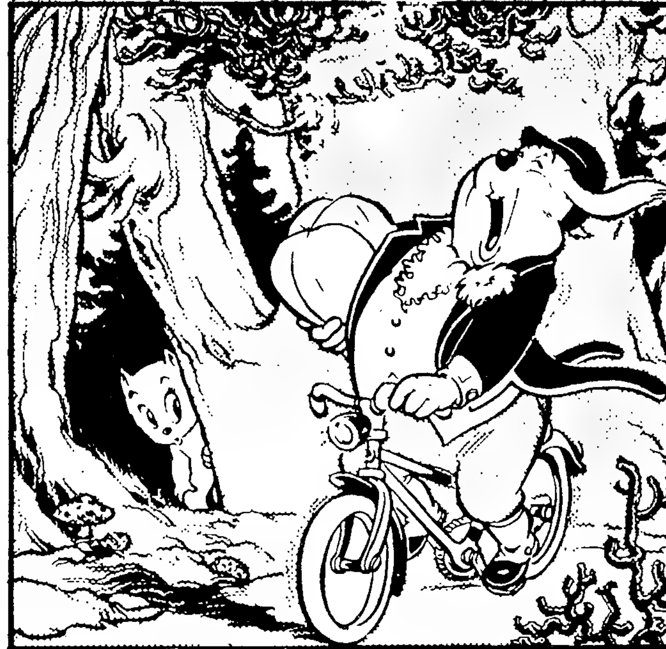
Doch helaas, toen heer Ollie veerkrachtig de ruime zaal betrad, trof hij daar alleen de heer Grootgrut aan. De eens zo flinke middenstander zat weggedoken in een lederen fauteuil en at drop.

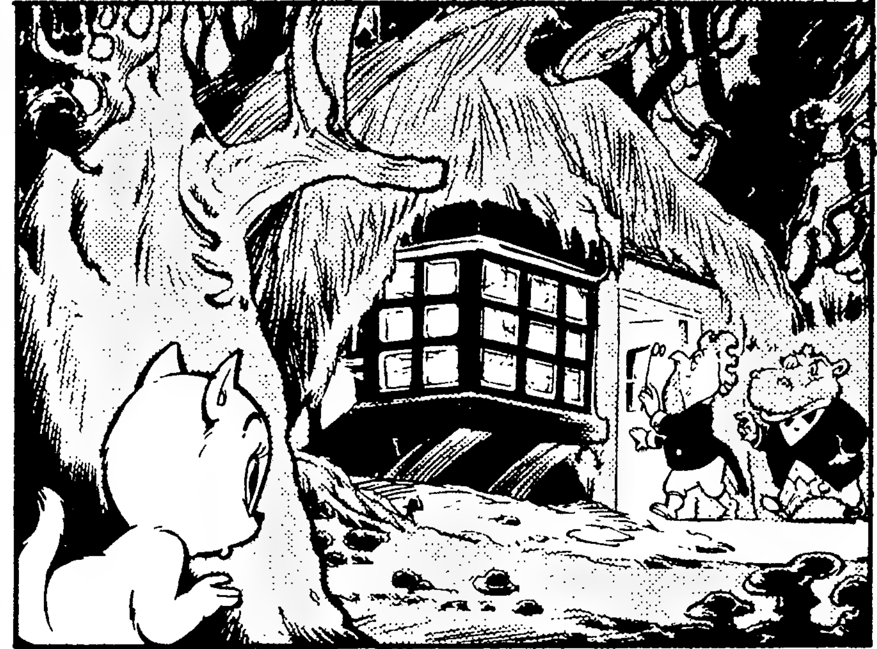
„Dubbeldrop'', verklaarde hij, met een stem die hol door het lege vertrek weerkaatste. „In plaats van mijn boekhouding bij te werken zit ik hier versnaperingen te eten, heer Bommel! Het is ver met mij gekomen; maar het is sterker dan ik — en dat terwijl mijn eigen drop toch van prima kwaliteit is. Maar die interesseert me niet meer...''

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

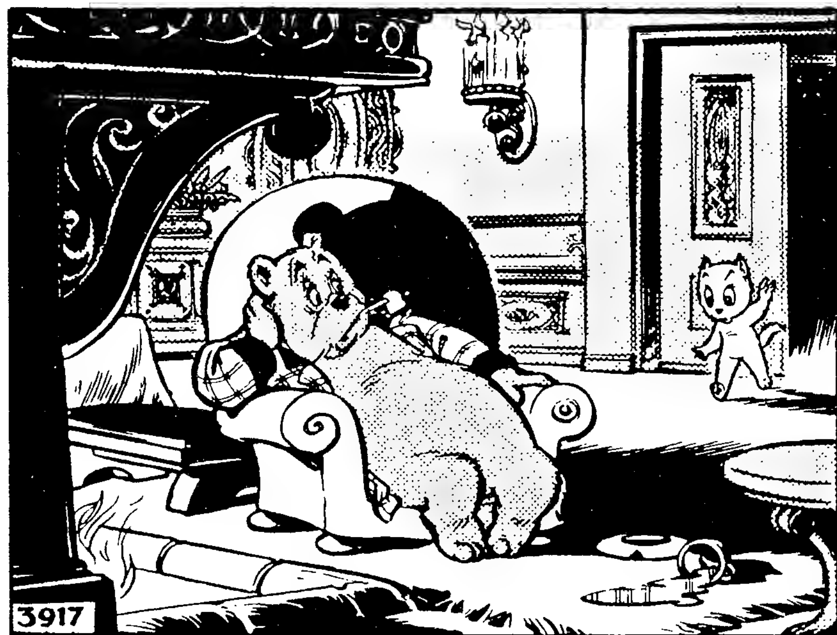

3916 Tom Poes had al lang begrepen, dat er iets vreemds met die dubbeldrop was. Bij de erkende kruideniers en drogisterijen was het niet verkrijgbaar — en hij wist uit ervaring, dat de gewone dropsoorten alleen maar verfrissend en gezond voor de maag waren. Daarom ging hij, toen hij afscheid van de heer Bommel genomen had, naar het Donkere Bomen Bos. De oplettende lezertjes zullen zich herinneren, dat daar sinds enige tijd een duistere snoepwinkel gevestigd was en het valt te begrijpen, dat Tom Poes aan dit onderneminkje moest denken toen hij op zoek ging naar de bron van de dubbeldrop.
En ja hoor, het bleek al spoedig, dat hij het goede spoor te pakken had. Want halverwege kwam hem een eenzaam fietser tegemoet, die de hoed achter op het hoofd geschoven had en luidkeels een lichtzinnig lied zong. Het was de bediende Joost, die een pak onder de arm droeg, net als de vorige keer.
Tom Poes trok zich snel achter een boom terug en wachtte totdat de uitgelaten knecht gepasseerd was.

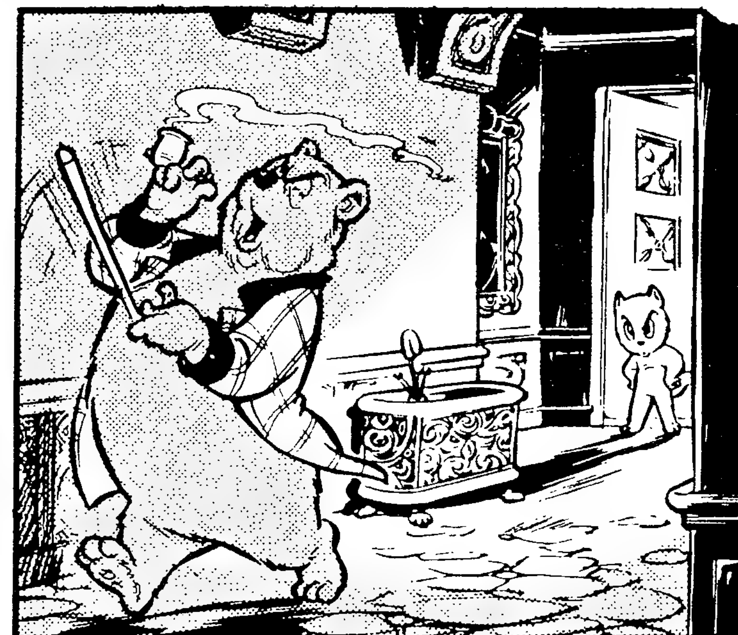
„Het leven is een lolletje, paraplu, parasolletje", galmde hij onder het voortgaan. „Niks kan mij bommen, de zorg is voor dommen, mij laat alles koud..."
Zijn stem stierf langzaam weg in de verte en Tom Poes vervolgde hoofdschuddend zijn wandeling.
Na enige tijd kwam nu de open plek in het woud in het gezicht. Uit het bouwvallige pandje straalde een helder lichtschijnsel op enige naderende klanten. Het waren de burgemeester en de markies, die inkopen gingen doen — en nu is het dus ook duidelijk waarom de kleine club zo leeg was die avond...

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3917 Heer Bommel was verslagen naar huis teruggekeerd en nu zat hij in zijn stoel bij het haardvuur somber in de vlammen te staren. Naast hem lagen een kop en een schotel op de grond en daar wees hij walgend naar toen Tom Poes binnentrad.

„Ja", zo sprak hij, „het is ver gekomen. In plaats van koffie heeft Joost mij zonet een kopje warme levertraan verstrekt. Dit is niet om uit te houden, jonge vriend! Toen ik de plichtvergeten knecht vermaande en hem op het ongepaste van zijn handelwijze wees, barstte hij in lachen uit en verliet het vertrek. Wat moet ik doen? Geheel alleen sta ik tegenover de dubbeldrop-overmacht, want de kleine club was leeg, als je begrijpt wat ik bedoel."

„Ja, dat weet ik", zei Tom Poes. „En ik weet nu ook waar die dubbeldrop vandaan komt; uit de snoepwinkel in het bos!" Heer Bommel veerde op.

„Die vieze schuur?" riep hij uit. „Waaruit die onhebbelijke koopman ons heeft weggejaagd? Aha! Had dat direct gezegd; nu weet ik wat ons te doen staat! Er op af, jonge vriend; we gaan die winkel uitroeien, met wortel en tak."

„Wa-cht even, heer Ollie", zei Tom Poes kalmerend. U kunt het recht niet in eigen hand nemen! Ik heb een beter idee..."

Maar heer Bommel luisterde niet. Hij stampte de gang op, nam een zware wandelstok uit de paraplu-bak en liep naar de deur.

„De tijd van praten is voorbij", riep hij uit. „Hier moet gehandeld worden. Als het recht aan dubbeldrop verslaafd is blijft er alleen nog een heer over om de beschaving te redden."

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

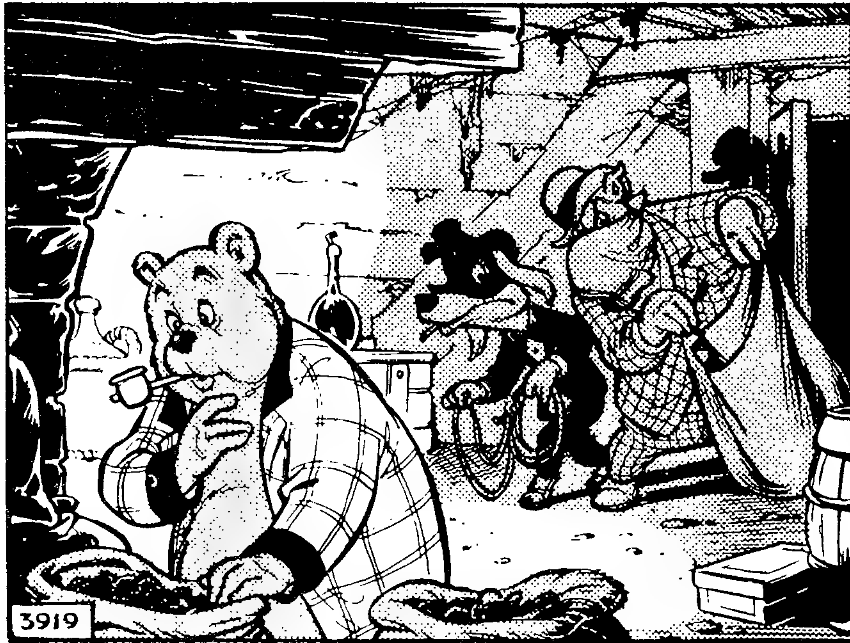

3918 Heer Bommel liep geheel alleen in het maanlicht door het Donkere Bomen Bos. Om hem heen suizelde de wind door de kale takken en vreemde schaduwen dansten over het pad. Doch hij was tezeer in beslag genomen door zijn grote taak om erop te letten.
„Ook Tom Poes heeft me dus in de steek gelaten", zo prevelde hij. „In de nood leert men zijn vrienden kennen. Maar goed, een Bommel kan het ook alleen; het leven heeft mij geleerd, dat men altijd eenzaam is wanneer het onrecht bestreden moet worden. Het enige wat men nodig heeft is een sterke vuist en een onbevreesd gemoed!"
Zo sprekende bereikte hij het snoepwinkeltje, dat nu weer geheel duister tussen de wortels van de bomen gehurkt zat.
„Geopend van 6-12 n.m." stond er op een papier, dat ritselend aan de tak hing.
„Het is na middernacht", mompelde heer Ollie. Dus is het nu gesloten. Des te beter."
En hij trad op de deur toe, die hij zonder moeite opende. Een zware dropgeur sloeg hem tegemoet, maar er heerste verder een doodse stilte in de hut. Hij verdiepte zich dan ook niet in de vraag waarom een gesloten pand geopend was, doch hij sloot de deur achter zich en sloop naar binnen.
Op dat moment maakten zich buiten een paar duistere gedaantes uit de schaduwen los.
„De oude is weggegaan, baas", zei de kleinste. „Ik zag die één kwartier geleden naar buiten komen; we hebben het rijk alleen. „Des te beter", gromde de ander. „Er zal hier heel wat geld liggen. Die middenstander doet goede zaken."

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3919 Heer Bommel bewoog zich zoekend door de werkplaats die achter de winkel gelegen was. Een helder vuur verlichtte zijn werkzaamheden, want de haard was nog aan. Dit duidde er op, dat de winkelier niet lang weg zou blijven; doch dit ontging heer Ollie. Die zocht naar het receptenboek, want hij meende, dat de fabrikage van dubbeldrop onmogelijk zou zijn wanneer hij het geschrift zou kunnen verbranden.

Toen de beide duistere gedaanten, die we gisteren zagen naderen, dan ook binnenslopen, merkte hij hen niet op omdat hij het te druk had met speuren. Hij kreeg pas in de gaten, dat er iets mis was, toen er een zak over zijn hoofd gestulpt werd, gevolgd door een stevig koord, dat om zijn romp werd dichtgetrokken.

,,Wat zou die dikke hier doen, baas?'' vroeg de kleinste indringer, na het leggen van enige knopen.

,,Een late klant, denk ik'', gromde de ander. ,,Laat hem maar liggen, Hiep, en schiet op. Waar bewaart die oude zijn centen?''

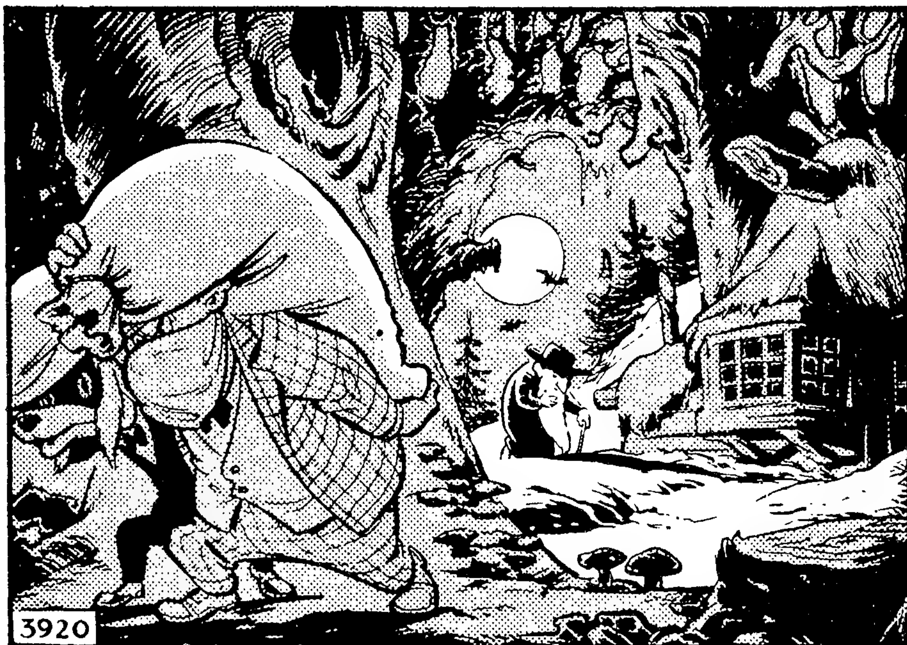
Heer Ollie begreep, dat hij niet met de eigenaar van de zaak te maken had, maar met een paar gewone inbrekers. Na de eerste kreten hield hij zich dan ook verder rustig. Om hem heen stommelden de dieven rond, op zoek naar buit. Ze maakten een reusachtige bende, maar ze vonden geen geld en hun stemming zakte dan ook met de minuut.

,,Wat een ellende!!' klaagde de eerste bandiet. ,,Zou die middenstander weggegaan zijn om zijn inkomsten naar de bank te brengen?''

,,Weet ik het?'' mompelde de tweede. ,,We hebben geen tijd om het uit te zoeken. Als er dan geen geld in huis is, moeten we ons maar behelpen met de voorraad. Vooruit Hiep, pak een paar zakken — en dan voort!''

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3920 De beide inbrekers hesen de grootste zakken met dubbeldrop die ze vinden konden op de rug en verlieten haastig het pand. Want ze begrepen, dat de eigenaar ieder ogenblik kon terugkeren en ze wilden natuurlijk niet betrapt worden.

Nu, ze waren maar net op tijd, want kijk; daar naderde de bejaarde winkelier reeds weer. Hij had een kleine wandeling in de maneschijn gemaakt om enkele kruiden voor de aanmaak van zijn dubbeldrop te zoeken en nu repte hij zich terug om nieuwe voorraden te gaan bereiden.

Bij het betreden van zijn werkplaats echter bleef hij getroffen staan. De bende, die de bandieten gemaakt hadden, en de baal die zich moeilijk door het vertrek bewoog, sloegen hem een ogenblik uit het veld. Doch al spoedig herstelde hij zich.

„Wat moet dat? Huh?" snauwde hij, zich over heer Ollie buigend. „Wat doe je hier?"

„Laat me er uit!" riep deze met geknepen stem. „Ik stik! Dit is een uienzak!"

„Praatjes!" snauwde de grijsaard. „Ik ken je! Je bent hier al eens meer geweest om een arme, oude man te bespionneren. En nu denk je zeker dat ik je laffe list niet door heb. Huh?"

„Het is geen list!" stamelde de ongelukkige heer. Hij was geheel bevangen door de geuren die hem omringden. En die waren echt niet prettig dat zal iedereen die ooit in een uienzak door een dropfabriek gekropen heeft kunnen beamen.

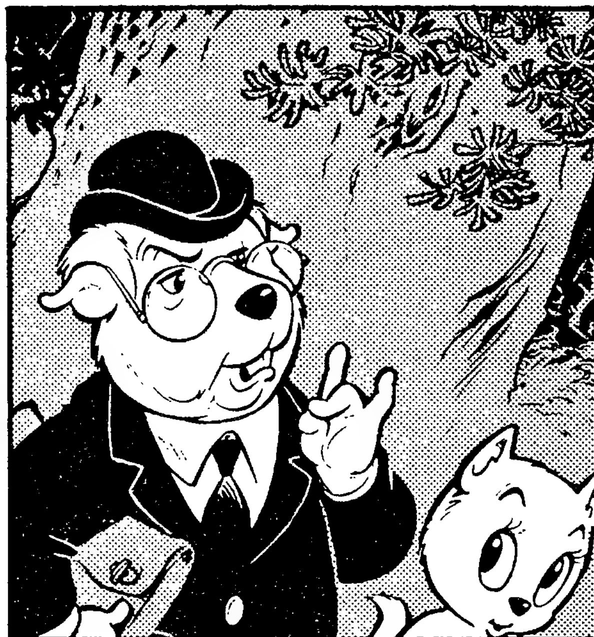
Maar de winkelier gevoelde geen medelijden.

„Ik zal je leren je neus in mijn zakken te steken!" kakelde hij. „Verdroppen zal ik je!"

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

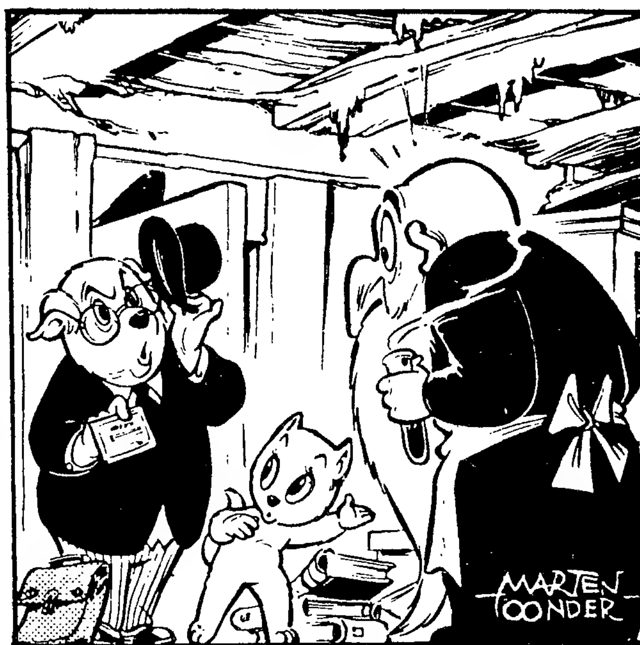

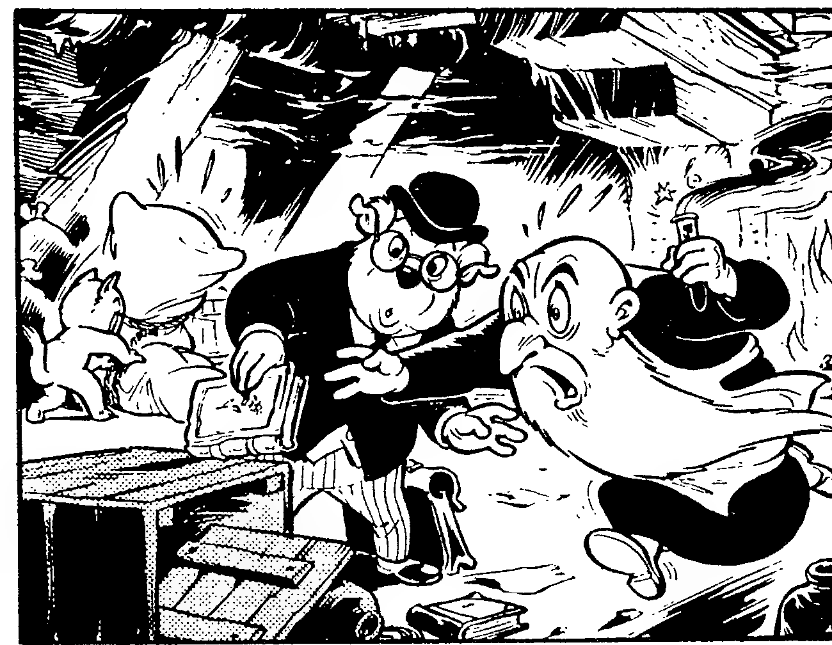
3921 Tom Poes had meteen begrepen, dat het geval van het vreemde dropwinkeltje niet met geweld, maar met list moest worden aangepakt.
Terwijl heer Ollie zich dan ook op onbesuisde wijze in het ongeluk had gestort, was Tom Poes naar het woonhuis van de ambtenaar eerste klasse Dorknoper gegaan. In korte trekken had hij uitgelegd wat er aan de hand was en natuurlijk had hij de hooggeplaatste beambte meteen bereid gevonden in te grijpen.
„Het spijt me, dat ik u zo laat moest storen", zei Tom Poes toen ze zich samen door het duistere woud repten. „Maar dit is een ernstige overtreding, dacht ik..."
„Natuurlijk!" beaamde de heer Dorknoper. „U hebt zeer goed gehandeld. Het is me een toestand! Open na sluitingstijd, geen vestigingsvergunning, geen middenstandsdiploma; dat is een reden voor overuren! Want als ik hier geen voorbeeld stel is het einde niet te zien. Iedereen zou zo maar een dropwinkel kunnen beginnen en waar zijn we dan?"
„Dat weet ik ook niet", zei Tom Poes. „Eh... u houdt zeker niet van drop?"
„Neen!" zei de ambtenaar beslist. „Snoepen kan ik mij in mijn positie niet veroorloven. Een enkel pepermuntje op zondag misschien; maar geen onmatigheid met drop of suikerwerk. Wij overheidspersonen moeten nuchter in het leven kunnen staan."
Zo sprekende naderden ze het snoepwinkeltje, dat duister en verlaten tussen de bomen lag. Doch in het inwendige van het gebouwtje heerste een vreemde bedrijvigheid. De ondernemer was doende met vloeistoffen en reageerbuisjes en lachte daarbij op akelige wijze.
„Ik ga u dubbel verdroppen!" sprak hij tot heer Bommel. „Geheel zwart en glimmend, van binnen en van buiten — en van een intens zoutgehalte. Zo komen potkijkers van pas."

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

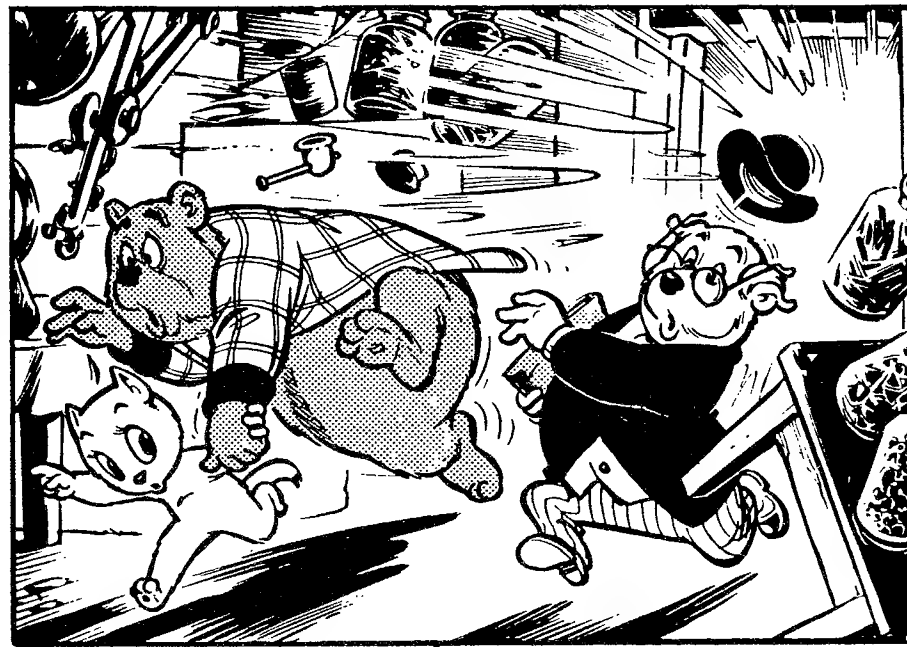
3922 De grijsaard druppelde een aftreksel in zijn reageerbuisje en keek kakelend toe hoe een dichte zwarte dropwolk aan het glaswerk ontsnapte.
„Mooi!" kraste hij. „Nu even koelen — en dan zal ik u eens iets van dit mengsel laten proeven. Dat zal u een diep inzicht in mijn dropwereld geven, hèhèhè!"
„Ik wil niet proeven!" riep heer Ollie gesmoord uit zijn uienzak. „Men kan een heer niet dwingen!"
„Oho!" riep de ander uit. „Dat dacht u maar! Toen u vroeger geen levertraan wilde nemen kneep uw goede vader altijd uw neus dicht, weet u nog wel?" Hij barstte in een vreselijk lachen uit en heer Ollie zakte ineen. Hij begreep, dat hij tegenover een overmacht zat en dat niets hem nog van een totale verdropping kon redden.
Doch op dat moment begon het belletje van de winkel te rinkelen en traden er twee late bezoekers binnen. Het waren Tom Poes en de heer Dorknoper, die zonder aarzelen doorliepen naar de werkplaats.
„Ik ben een ambtenaar eerste klasse", sprak de laatstgenoemde zijn kaartje tonend. „En ik kom in overuren dit winkelpand sluiten. Ook ben ik genoodzaakt een rapport op te stellen omdat u a; niet in het bezit bent van een middenstandsdiploma; b; open bent na sluitingstijd; c; of geen vestigingsvergunning bezit. Bovendien, hoe staat het met de omzetbelasting? Mag ik uw boekhouding eens even zien?"

Zo sprekende greep hij het receptenboek, dat heer Bommel vergeefs gezocht had; doch nu kwam de grijsaard in beweging.
„Laat dat!" schreeuwde hij, nadersnellend. „Blijf af! Zo doodt overheidsbemoeiing ieder particulier initiatief! Maar ik laat me niet dwingen!"

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

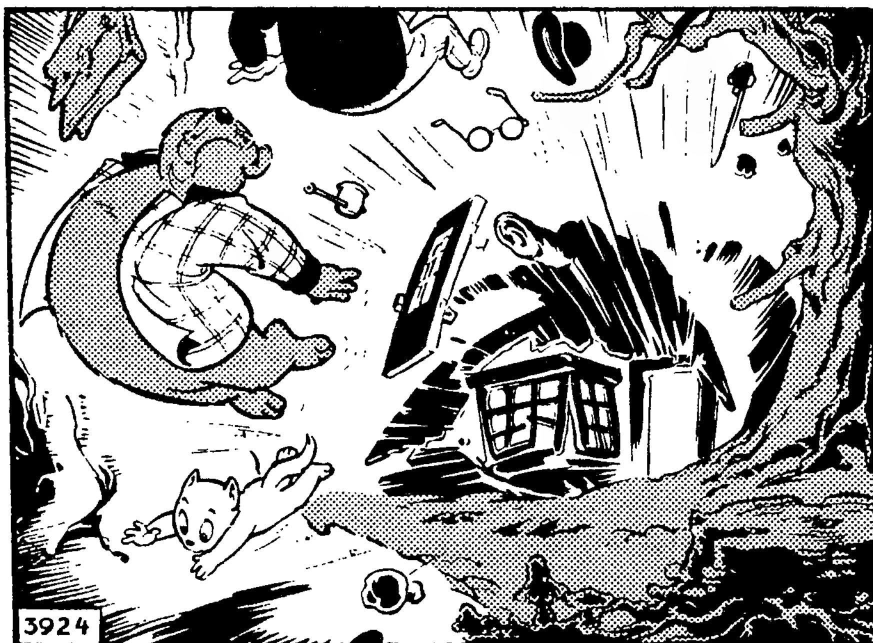

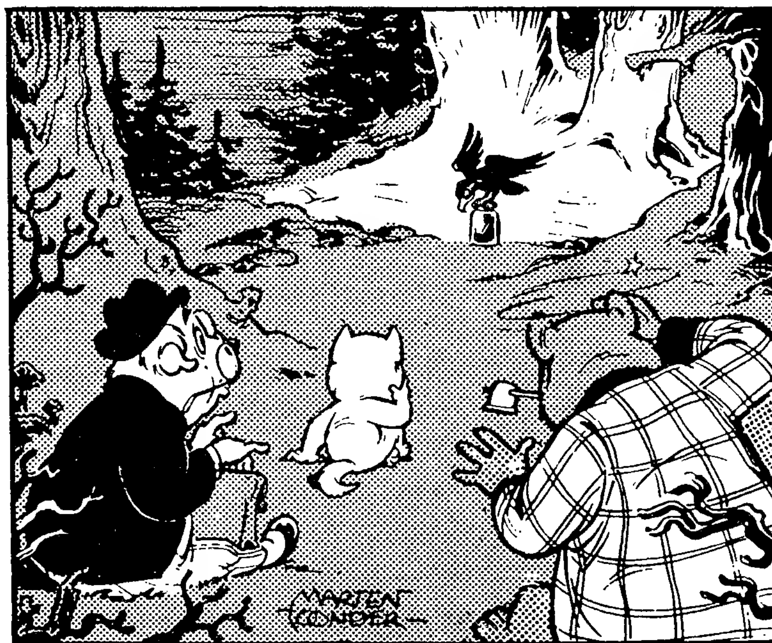

3923 Het was duidelijk, dat de grijsaard in de heer Dorknoper zijn meester gevonden had.
„Een ambtenaar eerste klasse!" riep hij met grote afschuw. „We leven wel in een verschrikkelijke tijd! Altijd komt men de overheid tegen — ieder particulier initiatief wordt gedood. Op zo'n manier kan men geen nering drijven".
Met deze woorden greep hij het receptenboek uit de handen van de verschrikte beambte en wierp het in het vuur: tegelijk met de ragoût die hij voor heer Ollie had gereedgemaakt.
„Halt!" riep de heer Dorknoper. „U vernietigt bewijsmateriaal! Dat is onwettig!"
„Ik sluit de zaak!" kraste de bejaarde ondernemer. „Tussen wetten en reglementen kan ik geen dubbeldrop bereiden; daarom is het beter dat alles verdwijnt!"
Tom Poes wierp een ongeruste blik op het vuur, dat hevig begon te knetteren en dat hoog opvlamde. Toen hielp hij haastig heer Ollie die hij uit zijn zak bevrijd had, overeind. „Vlug!" zei hij, „we moeten hier weg!"
„Ik kan n-niet", stamelde heer Bommel. „Ik ben geheel be-bevange door de ui-uien en de d-drop — als je begrijpt wat ik bedoel."
Ook de ambtenaar eerste klasse maakte bezwaren.
„Ik zal eerst een rapport moeten opstellen", verklaarde hij. „Hier hebben ernstige overtredingen plaatsgehad. Wat is uw naam, meneer?"
„Weg!" riep Tom Poes. „Het vuur!" Hij greep heer Ollie bij een hand en rukte hem de deur uit — en de heer Dorknoper, die een dof gerommel in de haard vernam, volgde. Ze waren maar net op tijd; want op het moment dat ze over de drempel van de winkel waren scheen er plotseling een schel wit licht achter hen en daarop klonk er een ontploffing in de werkplaats.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3924 De eerste ontploffing werd door een tweede gevolgd die nog heviger was. Tom Poes, heer Bommel en de ambtenaar Dorknoper werden door de explosie in een hel wit lichtschijnsel gezet. Toen spatte het geheel uit elkander en was weg. De echo's van de knal rommelden nog een poosje tussen de stammen van het bos, doch daarop daalde er een diepe stilte over het toneeltje.

„W-waar is het winkelpand?" stamelde de beambte, die het eerst zijn stem terugvond.

„Opgeblazen", zei Tom Poes. „Het kwam door het reageerbuisje dat die oude in het vuur gooide.

„Dat was voor mij bestemd", zei heer Ollie op gesmoorde toon. „De onverlaat wilde mij verdroppen, als iemand begrijpt wat hij bedoelde".

„We waren net op tijd", hernam Tom Poes. „Tegen een ambtenaar eerste klasse kon hij niet op hè? Net als ik dacht"

„Ik begrijp het niet", prevelde heer Ollie. „Waarom tegen een heer en niet tegen een ambtenaar?"

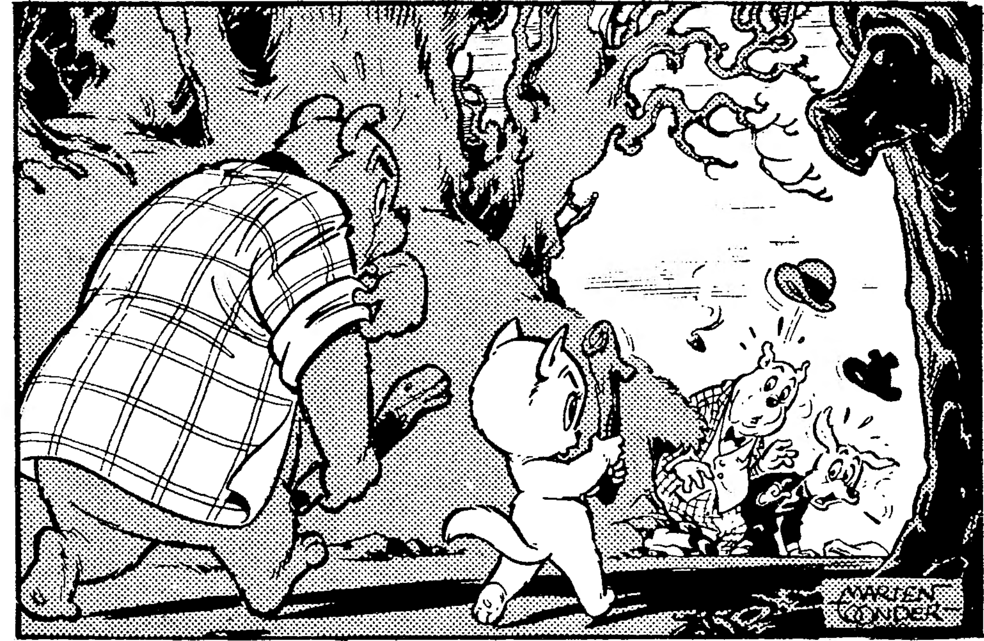
„Zo is het leven", zei Tom Poes. Kijk daar zit een kraai op die stopfles daar".

Hij wees op een grote zwarte vogel die al fladderend trachtte de fles op te tillen. Doch toen dat niet lukte fladderde de vogel krassend weg. Heer Bommel schonk geen aandacht aan het dier. Hij keek mistroostig naar de Dorknoper, die zijn vulpen had losgeschroefd en die nu enkele notities op een bloknootje wierp. „Ik zal toch een rapportje dienen op te stellen verklaarde hij. Het zal niet gemakkelijk zijn, want ik heb geen bewijsmateriaal. Maar het was een overtreding, dat kunnen de heren getuigen".

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

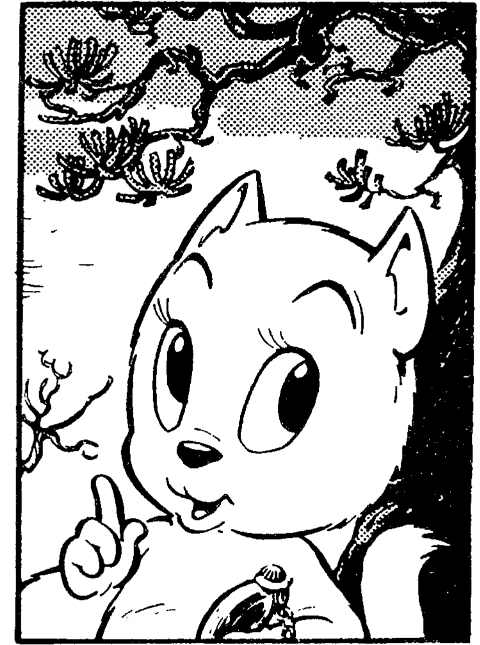
3925 De ochtend kriekte reeds toen heer Ollie en Tom Poes afscheid namen van de heer Dorknoper om naar huis te gaan.
„Het was een verschrikkelijke nacht", sprak heer Bommel. „Ik zou het er wel goed hebben afgebracht wanneer er geen inbrekers in het winkelhuis geweest waren".
„Inbrekers!?" riep Tom Poes uit.
Heer Ollie knikte somber. „Bandieten", verklaarde hij, die mij overvielen met een zak en een touw. Ze bonden mij en sleepten de voorraad weg. Die oude dacht, dat ik het had gedaan alsof een heer vrijwillig in een zak kruipt, die naar uien ruikt..."
Hij zweeg plotseling en wees naar een paar gestalten die wat verderop het bospad lagen naast een paar lege zakken.
„Daar liggen ze", fluisterde heer Bommel. „Ze hebben alle drop opgegeten en nu slapen ze hun roes uit. Maar ik zàl ze!"
Met die woorden greep hij een dikke tak en rolde hij zijn mouwen op.
„Aha!" zei Tom Poes. „Het zijn Super en Hieper! Voorzichtig, ze kunnen gevaarlijk zijn na al dat dubbeldrop!"
Ook hij greep nu een stuk hout en sloop met heer Ollie naar de plek waar de misdadigers lagen. Hieper werd wakker door het kraken van een tak. „Word wakker baas!" siste hij. „Daar komt iemand aan!"
„Huh?" gromde de ander suf. „Laat me met vree, Hiep. Dat was mijn eerste maaltijd sinds dagen - ik wil nog wat slapen".
Toen viel zijn blik echter op de naderenden en het was duidelijk, dat een vreemde ontroering zich van hem meester maakte.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3926 Super stond wankelend op en wachtte heer Ollie op met een verlegen glimlach,

„L-leuk, dat ik je weer zie, Bommel", zei hij onzeker. „Ik hoopte echt je vandaag tegen te komen, he Hiep?"

„Ja baas zei Hieper. Ik ook".

„Kijk", hernam de eerste, hier is de portefeuille terug die ik je heb afgenomen in dat snoepwinkeltje, weet je nog wel?"

„Nee", zei heer Bommel bevreemd. „Ik heb mijn geld nog niet gemist".

„Des te beter dan", vervolgde Super. „Wat niet weet, wat niet deert. Maar hier is-ie. Er ontbreekt niks aan, hoor. Gelukkig maar, hè? Eerlijk duurt het langst".

„En hier" vulde Hieper aan," is een gouden horloge, dat ik gisteren gestolen heb. Dat is voor jou, Tom Poes".

„Wat is er met jullie?" vroeg Tom Poes verbaasd.

„We hebben zo'n spijt, verklaarde Super met een snik. „Van ons hele leven trouwens. Maar we gaan het weer goedmaken, jongens. Desnoods gaan we zelfs werken als het moet, hè Hiep?"

„Ja baas", bevestigde Hieper. „Als de heren ons maar vergeving willen schenken voor ons ruw gedrag van vannacht".

Ze namen hun hoeden af en liepen gebogen het bos verder in.

„Wat betekent dat nu?" vroeg heer Ollie zeer verbaasd.

„Het komt door de dubbeldrop", zei Tom Poes „Die heeft hen beroofd van hun beste eigenschappen".

„He", riep heer Bommel uit. „Welke eigenschappen?"

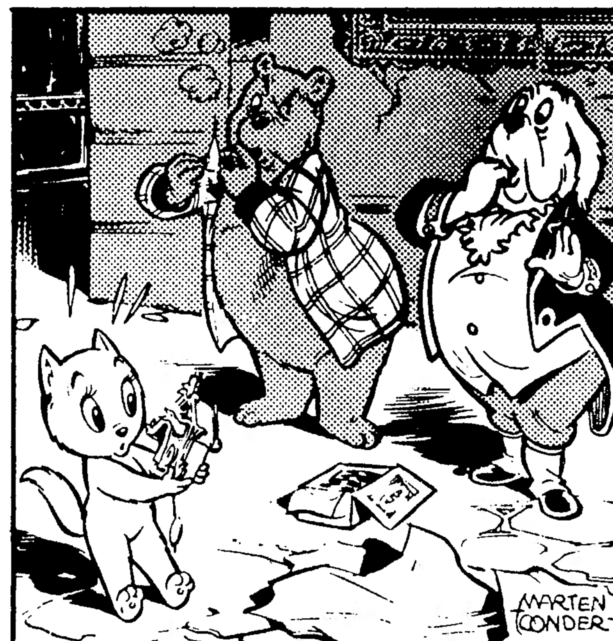
„Handelslusten en zakeninstinct", zei Tom Poes.

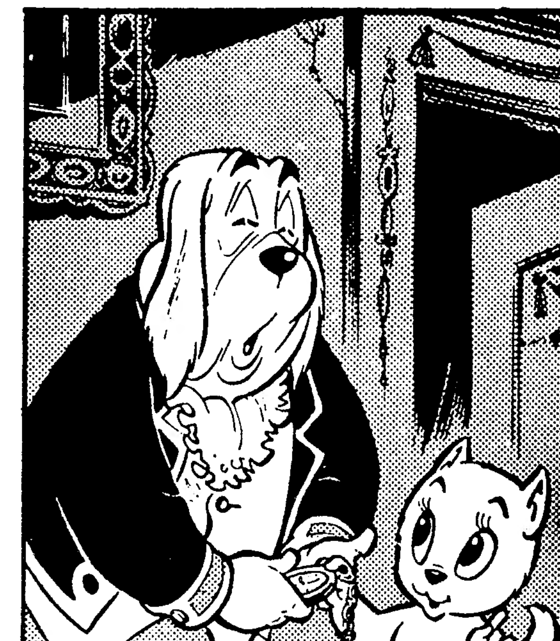
TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

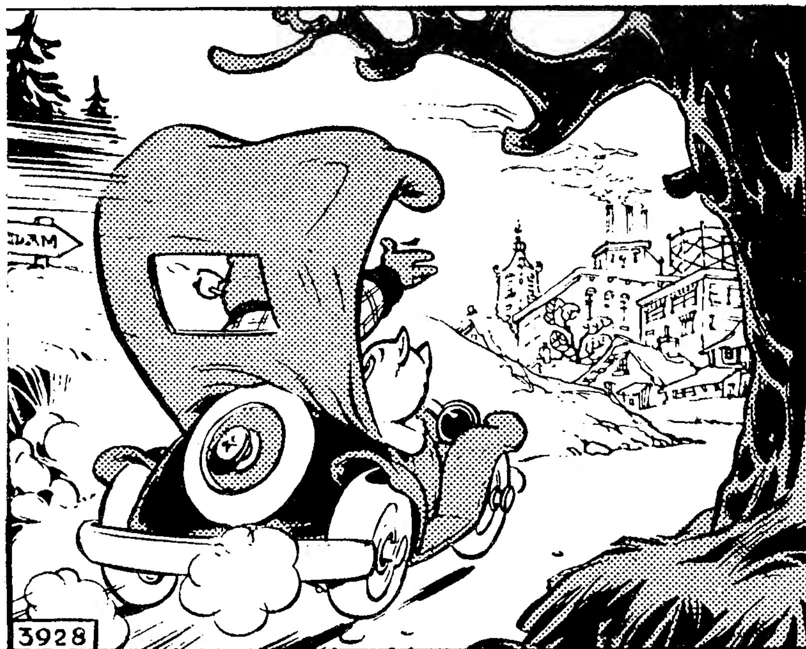
3927 Zo was het ongunstige snoepwinkeltje in het woud dus verdwenen, zonder een spoor na te laten. Nu de gevolgen daarvan waren al spoedig te merken, in Rommeldam keerde de rust terug en ook Joost werd werd weer de oude. Aanvankelijk liep hij zenuwachtig rond met een gejaagde blik in de ogen, doch na enkele dagen vond hij berusting.

Toen heer Bommel en Tom Poes op een morgen van een wandeling terug keerden wachtte de trouwe bediende hen op met enige pakjes in de hand. „Excuseer", sprak hij met vochtige ogen. Ik heb iets goed te maken met uw welnemen. Hier is een kistje sigaren, heer Olivier. Een goed merk, dat hier ontploft, als ik zo vrij mag zijn. En voor de jonge heer heb ik dit keer een pakje waarvan hij niet zal schrikken".
Heer Bommel aarzelde even. Doch na een blik op het door zorgen gegroefde gelaat van de knecht stak hij een sigaartje op en blies keurend een rookwolk uit.

Tom Poes had intussen het pakpapier van zijn geschenk verwijderd. Doch hij kreeg een schok toen er wederom een voorwerp met een vreemd geluid uit een soort kastje sprong.
„Excuseer!" riep Joost ontdaan. „Het is een koekoeksklok! Een ongelukkig toeval jonge heer. Geloof mij, ik zou er niet aan durven denken om u een scherts-surprise aan te bieden; dat was eens, maar nooit weer. Ach ik heb mijn les geleerd en ik ben zwaar gestraft. Want het gouden horloge, dat ik van heer Olivier mocht ontvangen is mij ontstolen, als u mij toestaat!"
„Hier is het weer", zei Tom Poes en hij reikte hem het horloge over, dat hij van Hieper gekregen had. „Ik heb het teruggekregen van de dief. En wel bedankt voor de klok Joost; ik ben er erg blij mee".
„Hij is alleraardigst", zei heer Ollie vriendelijk, „Trouwens, dit sigaartje is ook niet slecht. Een leuke attentie na twintig jaren trouwe dienst, als je begrijpt wat ik bedoel" zei hij.

TOM POES en de Dropslaven

Door Marten Toonder

3928 Heer Bommel dacht er over een eenvoudig feestmaal aan te richten. „Dat is nu eenmaal de beste manier om in een prettige sfeer uiteen te zetten hoe ik een einde aan de dubbeldrop plaag heb gemaakt", zoals hij zei.

Doch de heer Grootgrut was hem voor. De voortvarende handelaar in fijne comestibles zond uitnodigingen rond voor een herendiner in restaurant "De gebraden haan".

En, hoewel wat spijtig, gaf heer Ollie hieraan gehoor.

Samen met Tom Poes begaf hij zich dus naar Rommeldam, daar bleek, dat de winkelier de maaltijd groot had opgezet.

„Na de begroeting geleidde de heer Grootgrut zijn gasten naar een smaakvol gedekte tafel waar hij een kort welkomstwoord uitsprak.

„Wij allen", zo riep hij uit „hebben het gemis van dubbeldrop smartelijk gevoeld, het berooft ons echter van onze grootste deugden en daarom doet het me een genoegen u allen mede te delen, dat ik de alleenverkoop heb gekregen van de nieuwe soort drop zonder schadelijke nawerking. Het is van eerste kwaliteit, hygiënisch verpakt en van een gittig zwartgehalte. Het is verkrijgbaar in alle zachtes van zachtzoet tot griotzout. En de prijs zal u meevallen. Ter kennismaking bied ik u deze maaltijd aan, die zoals u weet, bekroond zal worden door een droppudding. Tenslotte past mij een woord van dank aan degenen, die een einde hebben gemaakt aan de dubbeldropverslaving..."

„Ach het was niets" zei heer Ollie bescheiden. De zaak plofte vanzelf uit elkaar, hè jonge vriend?"

„Hm", zei Tom Poes.

EINDE VAN DIT VERHAAL

89 04 10